

Kate Quinn

ALICE HÁLÓZATA

Mont Blanc
válogatás

A második világháborút követő felfordulás idején egy amerikai egyetemista lány, Charlie St. Clair teherbe esik hajadonként, és közel jár ahhoz, hogy jómódú családjá kitagadja őt. Ráadásul kétségbeesetten kapaszkodik a reménybe, hogy hőn szeretett unokatestvére, Rose, aki a háború alatt eltűnt Franciaország náci megszállta részén, talán még él. Így amikor a szülei Európába küldik, Charlie Londonba szökik, eltökélve, hogy kideríti, mi történt az unokatestvérével. Ehhez Eve Gardinertől remél segítséget, aki egy iszákos, láncdohányos és rendkívül ellenszenves nő. Neki is van egy titka: egy női kémhálózat ügynöke volt, az Alice-hálózaté. Eve lelepleződött, és meg kellett tapasztalnia a háború legkegyetlenebb oldalát. Először nem akar Charlie-nak segíteni, ám a fiatal lány egy férfi nevét említi, akit Eve egykor szeretett, és aki gyanúja szerint elárulta a németeknek. Vajon él még a férfi, és más asszonyok végzete is az ő lelkén szárad? Eve elhatározza, hogy kideríti a férfiről az igazat, ezért segítséget ajánl Charlie-nak. Így ketten vágnak neki Franciaországnak: Eve, hogy kiegyenlítse a számlát, Charlie pedig, hogy végre békére leljen.

KATE QUINN

Dél-Kaliforniában született és Bostonban járt egyetemre. Itt operaénekesi szakon szerzett diplomát. Világéletében odavolt a történelemért; négy regényt szentelt az Empress of Rome sagának, két könyvet is írt az itáliai reneszánszról, mielőtt az Alice hálózatával a huszadik század felé fordította figyelmét. Műveit sok nyelvre lefordították. Kate jelenleg San Diegóban él férjével, valamint két fekete kutyával; érdeklődése az operától az akciófilmeken és a főzésen át a Boston Red Soxig terjed.

TUDJON MEG TÖBBET A KÖNYVRŐL:

www.katequinnauthor.com

www.facebook.hu/dreamvalogatás

„Ebből a sodró lendületű történetből nem hiányoznak az elszánt női szereplők, sem a gazemberek, sem a drámai helyzetek. Quinn bonyolult szövedékű, megnyerő karaktereket felvonultató műve a történelmi regények, a kémregények és a női regények lebilincselő keveréke, amely valóban méltán tart számot mindenki érdeklődésére.”

Library Journal

„Quinn a műfaj egyik legjobb szerzőjeként teszi le a névjegyt. A cselekmény izgalmas, lélegzetelállító sebességű, az elbeszélés pedig eleven, és részleteket éppen csak a szükséges mértékben taglal.”

BookPage

„Tökéletesen megírt, részletgazdag történet, melynek rajongói várakozással telve kísérik majd figyelemmel a szereplők jellemének kibontakozását. A szerző mellbevágó erejű, letehetetlen olvasmánnyal rukkolt elő.”

Romantic Times Book Reviews

„Az író a két szálon játszódó, kontinenseken és évtizedeken átívelő regényében az emberi érzelmek minden húrján játszik, valamint a szálakat nagyhatású végkifejletben sodorja össze.”

Amazon

„Hosszú idő óta ez a legjobb könyv, amely a kezembe került; csak úgy olvastatja magát. Kate Quinn ragyogóan ért a meseszövéshez, és remekül megírt prózájában ábrázolja az Alice-hálózat erős és bátor női karaktereit. Imádtam minden szavát! Kötelező olvasmány az első és a második világháborús regények rajongói számára.”

Barnes & Noble

Mont Blanc
válogatás

Kate Quinn

ALICE
HÁLÓZATA

— részlet —

1. FEJEZET

CHARLIE

1947. május

Southampton

Az első ember, akivel Angliában találkoztam, hallucináció volt. Én vittem magammal a méltóságteljes óceánjárón, amellyel a bánat sújtotta, tompult énem New Yorkból Southamptonba utazott.

Anyámmal szemközt ültem egy fonott asztalnál a Dolphin Hotel cserepes pálmái között, és igyekeztem nem törődni azzal, amit a szememmel látni véltem. A szőke lány a recepciós pultnál nem az volt, akinek gondoltam. Tudtam, hogy nem az, akinek gondolom. Csak egy angol lány volt, aki várakozott a családjá poggyásza mellett, valaki, akit soha nem láttam azelőtt – de ez nem akadályozta meg az agyamat, hogy valaki másnak vélje. Elfordítottam a tekintetem, és inkább a szomszédos asztalnál ülő három fiút néztem, akik buzgón igyekeztek elbliccelni, hogy rendes borraivalót adjanak a pincérnőnek.

– Öt százalék legyen, vagy tíz? – kérdezte a számlát lengetve az egyik fiú, aki egyetemi hallgató voltát jelző nyakkendőt viselt,

mire a barátai felnevettek. – Csak akkor szoktam adni nekik, ha csinosak. Ennek csontos a lába...

Mogorván meredtem rájuk, de anyám nem vett róluk tudomást. – *Mon Dieu*, olyan hideg és esős az idő ahhoz képest, hogy május van! – Széthajtogatta a szalvétáját: nőiességet árasztó, levendulaillatú szoknyasugásként leledzett a halomban tornyosuló csomagjaink között. Igencsak másképp, mint én, aki gyűrött és ingerült voltam. – Húzd ki magad, *chère!* – Anya New Yorkban élt, mióta feleségül ment apához, de még mindig előszeretettel tűzdelt a beszédébe francia szavakat. – Hagyd már abba a görnyedezést!

– Nem tudok nem görnyedezni ebben a göncben. – Akár egy vaspánt, úgy szorított a ruhám övszerű derékrésze; nem mintha szükségem lett volna rá, hiszen karcsú voltam, mint egy nádszál, de a rakott szoknyám nem állt volna rendesen nélküle; szóval, én vaspántnak éreztem. Ez a Dior, égjen a pokolban az Új Vonalával együtt. Anyám mindig jól, az új divatokat követve öltözött, és megvoltak az adottságai is, hogy naprakész legyen: magas volt, vékony derekú, gömbölyödött, ahol kell; a hosszú szoknyás úti ruháját mintha rá öntötték volna. Nekem is volt fodros úti ruhám, de én fulladoztam abban a sok szövetben. Ezerkilencszáznegyvenhét pokoli volt a magamfajta vézna kislányoknak, akik nem bírták az Új Vonalat. Továbbá pokoli volt ezerkilencszáznegyvenhét bármely lánynak, aki szívesebben foglalkozott számítási problémákkal, mint hogy a Vouge-ot olvassa, bármely lánynak, aki szívesebben hallgatott Edith Piafot, mint Artie Shaw-t, és bármely lánynak, akinek a gyűrűsujján nem volt semmi, a hasa azonban gömbölyödni kezdett.

Én, Charlie St. Clair mindhárom kritériumnak maradéktalanul megfeleltam. Ez volt a másik ok, amiért anyám azt akarta, hogy szoros derékrésszel ellátott ruhát viseljek. Még csak a harmadik hónap végén jártam, de ő semmiképp sem szerette volna, ha az alakom elárulja, micsoda ribancot hozott a világra.

Lopva a szállodaudvar túloldala felé pillantottam. A szóke lány még mindig ott volt, és az agyam még mindig valaki más-

nak próbálta láttatni velem. Megint elkaptam a tekintetem, amikor a pincéernők mosolyogva odalépett hozzánk. – Maradnak uzsonnázni, asszonyom? – Tényleg csontos volt a lába, és miközben elsietett a rendelésünkkel, a szomszédos asztalnál ülő fiúk továbbra is a borralalójával kapcsolatban nyavalyogtak. – A teáért öt schilling fejenként. Hagyjál neki egy kétpennyst, és kész...

Hamarosan megérkezett a teánk, csilingelő, virágmintás porceláncsészékben. Anyám köszönetképpen elmosolyodott. – Még egy kis tejet kérek. *C'est bon!** – Bár igazából korántsem volt olyan *bon*. Kemény kis pogácsák és száraz szendvicsek; cukor egyáltalán nem volt, és jóllehet az európai győzelem napja óta már két év eltelt, az étlap még egy fényűző szállodában is a háborús fejadagrendszert tükrözte, amennyiben egy étkezés nem került többre öt shillingnél. A háborút követő másnaposság itt még mindig látható volt, olyan módon, ahogyan New Yorkban nem láthatta az ember. Még mindig egyenruhás katonák grasszáltak a szállodaudvaron a szobalányokkal flörtölve, és egy órával korábban, amikor leszálltam az óceánjáróról, arra lettem figyelmes, hogy bombatalálat sújtotta házak csúfítják el a rakpartot, akár foghíjak egy szép mosolyt. Benyomásaim alapján, amelyeket a kikötői rakparttól a szállodaudvarig szereztem, Anglia egészében szürkéllett, nem tért még magához a háború okozta kimerültségéből, és mélységesen meg volt rendülve. Akárcsak én.

A hangaszürke blézerem zsebébe nyúltam, és megérintetem a papírdarabot, mely ott lapult az elmúlt hónapban, akár úti ruhát, akár pizsamát viseltem, de nem tudtam, mihez kezdjek vele. Mihez kezdhethék vele? Nem tudtam, de még így is súlyosabbnak találtam, mint a hasamban hordott magzatot. Az utóbbit egyáltalán nem érzékeltem, vagy nem sikerült egyetlen világos érzéssel viseltetnem iránta. Nem hánytam reggelente, nem epekedtem borsóleves vagy mogyoróvaj után, nem éreztem

* Jól van! (francia)

semmi mást sem azok közül a dolgok közül, amiket éreznie il-
lene annak, akit felcsináltak. Csak tompult voltam. Nem tudtam
hinni ebben a gyerekben, mert nem változtatott meg semmit.
Csak az egész életemet.

A fiúk a szomszéd asztalnál felkeltek, és ledobtak néhány
pennyt. Láttam, hogy a pincérnő jön vissza a tejjel; úgy lépdelt,
mint akinek fáj a lába, én pedig felpillantottam a három angol
fiúra, amikor elfordultak. – Elnézést – szólaltam meg, és meg-
vártam, hogy visszaforduljanak. – Fejenként öt shilling teáért –
egy tizenöt shillinges számla mellé ötszázalékos borraivalóként
kilenc penny járna. Tíz százalék borraivaló egy shilling és hat
penny lenne.

Elképedve bámultak. Hozzászoktam, hogy így megbámul-
nak. Egyáltalán senki nem gondolta, hogy lányok képesek szá-
molni, még kevésbé fejben, még ilyen könnyű számokkal sem.
Én azonban matek szakra jártam Benningtonban – kiismertem
magam a számok között, fegyelmezettek, észszerűek és könnyen
érthetőek voltak, eltérően az emberektől, és nem akadt a világon
olyan számla, amit ne tudtam volna gyorsabban összeadni, mint
ahogy egy számológép megtette volna. – Kilenc penny vagy egy
shilling hat penny – ismételtam meg fáradt hangon a rám me-
redő fiúknak. – Legyenek úriemberek! Hagyjanak egy shilling
hat penny!

– Charlotte – sziszegte anyám, miközben a fiúk fancsali áb-
rázattal távoztak. – Ez nagyon illetlen dolog volt.

– Miért? Úgy kezdtem, hogy *elnézést*.

– Nem mindenki szokott borraivalót adni. És nem kellett
volna így beleütnöd az orrod. Senki nem szereti a tolakodó lá-
nyokat.

*Vagy az olyan lányokat, akik matek szakra járnak, vagy akik
felcsináltatják magukat, vagy...* De nem mondtam ki a szavakat,
túlágosan fáradt voltam a veszekedéshez. A cudar idő miatt az
átkelésünk az Atlanti-óceánon tovább tartott a vártnál, hat napig
voltunk összezárva egy luxuskabinban, és e hat nap során egy-
mást érték a feszült perpatvarok, amelyeket még kínosabb udva-

riaskodás követett. Mindenhez az én szégyennel áthatott hallgatásom és anyám izzó haragja szolgáltatta az aláfestést. Ezért ragadtam meg az alkalmat, hogy egyetlen éjszakára leszálljak a hajóról – ha nem szabadulunk abból az összezártságból, amit a luxuskabinban megtapasztaltunk, egymásnak estünk volna.

„Anyád mindig kész nekiesni valakinek” – ezt Rose, a francia unokatestvérem mondta, amikor Maman tízperces tirádát zúdított ránk, mert meghallgattunk egy Edith Piaf-lemezt. *Ez nem kislánynak való zene, ez szemérmetlen!*

Nos, a francia jazz hallgatásánál valami sokkal szemérmetlenebb dolgot cselekedtem. Csak annyi telt tőlem, hogy az érzéseimmel szembesülve elfordítottam a fejem, amíg már nem éreztem őket, és konokul felszegett állal jártam-keltem az emberek között, hogy hagyjanak békén, úgy téve, mintha nem izgatna a dolog. Ez jól bevált komisz fiúknál, akik nem akartak rendes borraivalót adni a pincérnőnek, de anyám bármikor be tudott hatolni a páncél mögé, amikor akart.

Most másról kezdett fecsegni, az átkelésünkről panaszkodott. – ...tudtam, hogy a későbbi hajóval kellett volna jönnünk. Azzal egyenesen Calais-ba jutottunk volna, e nélkül a buta angliai kitérő nélkül.

Hallgattam. Egy éjszaka Southamptonban, és aztán irány egyenesen Calais, ahonnan egy vonat Svájcba visz bennünket. Volt ott egy klinika Vevey-ben, ahol anyám előjegyeztetett számomra egy bizonyos diszkrét vizsgálatot. *Légy hálás, Charlie*, mondtam magamnak ezredszer is. *Egyáltalán nem is kellett volna veled jönnie*. Elszuppolhatott volna Svájcba apám titkárnőjével, vagy valami más közönyös, fizetett kísérelvel. Anyámnak nem kellett volna kihagynia a szokásos, Palm Beach-i vakációját, csak hogy ő maga hozzon el engem a vizsgálatra. Itt van veled. Próbálkozik. Ezt még a dühös szégyenem ködpárájában is képes voltam értékelni. Nem mintha alaptalanul haragudott volna rám, és gondolta volna rólam, hogy bajkeverő ribanc vagyok. Ha egy lány olyan helyzetbe kerül, mint amilyenbe én, akkor az. Jobb volt hozzászoknom a címkéhez.

Maman továbbra is beszélt, mint aki eltökélte, hogy jókedvű lesz. – Gondoltam, a *Vizsgálatod* után elmegyünk Párizsba. – Valahányszor szóba hozta a dolgot, hallottam a nagybetűt. – Beszerzünk neked pár rendes ruhát, *ma p'tite**. És csináltatunk valami új frizurát.

Valójában azt mondta, hogy ősszel visszamész majd az iskolába a csini új külsőddel, és *senki nem fog tudni a Kis Problémádról*. – Nem igazán látom, hogy ettől megoldódna ez az egyenlet, Maman.

– Mi az ördögre gondolsz?

Felsőhajtottam. – Egy elsőéves egyetemista, mínusz egy apró kellemetlenség, osztva hat hónap elmúltával, szorozva tíz Dior-ruhával és egy új frizurával nem lesz varázsütésre egyenlő a jó hírnév helyreállításával.

– Az élet nem egy matekfeladvány, Charlotte.

Ha az lenne, sokkal jobban menne nekem. Gyakran kívántam, bárcsak képes lennék olyan könnyen megfejteni az emberket, mint ahogy a számtannal boldogultam: szimplán közös nevezőre egyszerűsíteni, és megoldani. A számok nem hazudnak; mindig van válasz, és a válasz vagy helyes, vagy helytelen. Egyszerű. Az életben azonban semmi nem egyszerű, és nincsenek válaszok, amiket ki lehetne számolni. Csak a katyvasz van, ami én volnék, Charlotte St. Clair, aki egy asztalnál ül az anyjával, akivel nincs közös nevezője.

Maman belekortyolt a gyenge teájába, derűsen mosolyogva, és utálattal viseltetve irántam. – Megérdeklődöm, hogy készen áll-e a szobánk. Húzd már ki magad! És ne téveszd szem elől a bőrdöndöt, abban vannak nagyanyád gyöngyei!

Ellibbent a hosszú márványpult és a nyüzsgő recepciószok irányába, én pedig az apró utazóbőrdönt nyúltam. A gyöngyeimet tartalmazó lapos doboz alá volt dugva egy fél csomag Gauloise-om (csak anyám ragaszkodott hozzá, hogy csomagoljam be a gyöngyeimet egy svájci klinika kedvéért). Öröme

* kicsim/édesem (francia)

hagytam volna ellopni a bőröndömet a gyöngyökkel együtt, ha kimehetek cigarettázni egy jót. Tizenhárom, illetve tizenegy évesek voltunk, amikor az unokatestvérem, Rose és én először próbáltuk ki a Gauloise-t, miután elcsentünk egy csomaggal a bátyámtól, és felmáztunk egy fára, hogy egy kis felnőttes bünt kövessünk el. – Hasonlítok Bette Davisre? – kérdezte Rose, próbálva az orrán át kifújni a füstöt. Én majdnem leesem a fáról, miközben egyszerre fogott el nevetés és köhögés az egyetlen slukkom után, Rose pedig a nyelvét öltötte rám. – Lüke Charlie! – Rose volt az egyetlen, aki nem Charlotte-nak, hanem Charlie-nak hívott, lágy, franciás dallammal ejtve a nevet. *Sárlín*nak, mindkét szótagot hangsúlyozva.

Természetesen Rose volt az, aki most a hoteludvar túloldalán mintha engem bámult volna. És dehogyis Rose volt, csak egy angol lány, aki görnyedten rostokolt egy halom poggyász mellett, de az agyam csökönyösen azt mondogatta, hogy az unokatestvéremet látom: tizenhárom évesen, szóké, kicsattanó erőben. Ilyen volt az utolsó nyáron, amikor láttam, odafent azon a fán, az első cigarettájával.

Most már idősebb lenne, huszonegy éves, míg én tizenkilenc. Ha még él.

– Rose – suttogtam, tudva, hogy el kellene fordítanom a tekintetemet, és nem lenne szabad ezt csinálnom. – Ó, Rose...

A képzeletemben pajkosan elmosolyodott, és az állával kifelé, az utcára intett. *Menj!*

– Hová menjek? – kérdeztem hangosan. De már tudtam. Zsebre vágtam a kezem, és éreztem a papírfecnit, amit egy hónapja hurcolásztam magammal. Merev és kemény volt, de én puhává és hajlékonyá tettem. Egy cím volt azon a papírdarabon. Elmehetnék...

Ne légy hülye! A tudatom éles, elítélő hangon szólt rám, mely úgy vágott, mint a papír éle. *Tudod, hogy nem mégy sehová, csak fel az emeletre.* Vár rám a hotelszoba, ropogós ágyneműkkel, egy szoba, amit nem kell anyám szűrős mérgeivel megosztanom. Egy erkély, ahol békésen rágyújthatok. Egy másik hajó, amire

holnap fel kell szállni, és aztán a Vizsgálat, ahogy a szüleim eufemisztikusan emlegették. A Vizsgálat, ami megoldja az én Kis Problémámat, és utána rendben lesznek a dolgok.

Vagy beismerhetem, hogy nincs rendben semmi, és nem lesz rendben semmi. És elindulhatok, most azonnal, az úton, amely itt, Angliában kezdődik.

Így tervezted, suttogta Rose. *Tudod, hogy így tervezted.* És tényleg így volt. Még a passzív nyomorúságom közepette is, melyben az előző heteket töltöttem, kikényszeríttem, hogy anyám meg én arra a hajóra szálljunk, ami angliai kitérőt tesz, és ne a későbbire, ami egyenesen Franciaországba vinne bennünket. Kikényszeríttem, és nem voltam hajlandó a miérten gondolkozni: azért, mert lapult a zsebemben egy angliai cím, és most, hogy már nem volt útban az óceán, kizárólag bátorság szükségeltetett, hogy elmenjek oda.

Az ismeretlen angol lány, aki nem Rose volt, már megmozdult; elindult a lépcső felé egy csomagokkal felpakolt szállodaszolga mögött. Az üres helyre meredtem, ahol Rose ült. Megérintettem a zsebemben a papírfecnit. Recés szélű érzésdarabok böködtek a tompultságomon keresztül. Félelem? Remény? Eltökélttség?

Egy lefirkantott cím plusz leheletnyi eltökélttség tízszeres erősségűre szorozva. Oldd meg az egyenletet, Charlie!

Egyszerűsítsd!

Számold ki az X-et!

Most vagy soha.

Vettem egy mély lélegzetet. Előhúztam a papírfecnit, és vele együtt kijött egy gyűrött, egyfontos bankjegy is. Az utóbbit lecsaptam a szomszédos asztalra, ahol a bumfordi fiúk a hitvány borralalójukat hagyták, és az útibőröndömet meg a francia cigarettámat szorongatva kíséaltam a hoteludvarról. Egyenesen ki a szálloda széles ajtaján, ahol ezt kérdeztem a kapustól: – Elnézést, útba tudna igazítani a vasútállomáshoz?

Nem a legokosabb ötlet, ami valaha támadt a fejemben: idegen város, magányos lány. Az előző néhány hetet a végeérhetetlen balszerencsém – a Kis Problémám, anyám francia rikácsolása, apám fagyos hallgatása – okozta kábulatban töltöttem, és hajlandó voltam elmenni bárhová, ahová vittek. Tompán és engedelmesen leugrottam volna egy szikláról, és már csak zuhanás közben jutott volna eszembe kíváncsiskodni vagy nyugtalanodni. Zuhantam bele a gödörbe, amivé az életem vált, szakadatlanul bucskázva a levegőben. Most azonban kapaszkodóra leltem.

Jó, ez a kapaszkodó hallucináció formáját öltötte, egy látomásét, amely hónapok óta újra és újra megjelent előttem, amennyiben minden szőke lányra, aki szembejött velem, Rose arcát festettem. Eleinte nagyon megijedtem ettől, nem azért, mert kísértetnek véltem Rose-t, hanem mert azt hittem, kezdek megőrülni. Talán meg is őrltem, de nem láttam kísérteteket. Mert nem számított, mit mondanak a szüleim, nem hittem el teljesen, hogy Rose halott.

Ebbe a reménybe kapaszkodtam, miközben végigsiettem a vasútállomáshoz vezető utcán a magas parafa talpú, nem éppen praktikus cipőmben („egy olyan alacsony lánynak, mint te, mindig magas sarkú kell, *ma chère*, máskülönben mindig csak kislánynak fogsz látszani”). Keresztülfurakodtam a tömegben, a kikötő felé tartó, otrombán szájaló munkások, a csinosan öltözött boltoslányok, az utcasarkokon őgyelgő katonák között. Siettem, amíg ki nem fogytam a szuflából, és engedtem, hogy a keblemben kivirágozzék a remény, olyan fájdalmasan, hogy égett tőle a szemem.

Menj vissza, szólott rám éles és feddő hangon a tudatom. *Még visszamehetsz*. Vissza a hotelszobába, anyámhoz, aki meghoz minden döntést, a bántó, vattaszerű ködömbé. De csak siettem tovább. Vonatfütty ütötte meg a fülem, salak szagát éreztem, gomolygó füstöt láttam. Southampton, végállomás. Leszálló utasok tömege tódult elő; puhakalapos férfiak, pirosuló arcú,

nyűgös gyerekek, és nők, akik gyűrött újságokat emeltek a bodorított hajuk fölé, hogy védjék a szemerkélő esőtől. Mikor kezdett szemerkélni? Éreztem, hogy a sötét hajam megereszkedik a hangaszürke kabátom gallérja felett, de igyekeztem tovább, és beszaladtam az állomásra.

Egy kalauz kiabált valamit. Tíz perc múlva indul egy járat, egyenesen Londonba.

Ismét megnéztem a papírdarabot, amit a kezemben szorongattam. *Hampson Street 10, Pimlico, London. Evelyn Gardiner.*

Bárki is legyen az.

Anyám bizonyára máris keresett a Dolphinban, ellentmondást nem tűrő monológokat zúdítva a szálloda személyzetére. De nem igazán törődtem vele. Huszonöt mérföldre voltam csupán a londoni Pimlicóban lévő Hampson Street 10-től, és éppen előttem állt egy vonat.

– Öt perc! – bömbölte a kalauz. Csomagjaikat cipelő utasok szálltak fel sietve.

Ha most nem mégy, soha nem fogsz, gondoltam.

Így hát vettem egy jegyet, felkapaszkodtam a vonatra, és ilyenformán szépen köddé váltam.

Ahogy a délután kezdte átadni a helyét az estének, dermesztően hideg lett a vasúti kocsiban. Egy idős asszonnyal meg a három szipogó unokájával osztoztam a fülkén; a nagymama rosszálló pillantást vetett a gyűrűtlen-kesztyűtlen kezemre, akárha tudni akarná, miféle lány utazik Londonba egyedül. Tekintve a háború szülte kényszert, lányok bizony lépten-nyomon utaztak vonatokon – de a hölgy nyilvánvalóan rossz szemmel nézett rám.

– Terhes vagyok – közöltem vele, miután harmadízben hűledezett a csupasz bal kezem láttán. – Óhajt most máshová ülni? – Megmerevedett, és a következő megállónál leszállt; magával vonszolva az unokáit, jóllehet azok nyafogtak, mondván, „nagyi, csak akkor kell leszállnunk, amikor...” „*Mit törődöm vele*”-szögben szegtem fel az államat, magamra vonva még egy

utolsó, helytelenítő pillantást, aztán ahogy az ajtó becsapódott, és egyedül maradtam, hátraroskadtam az ülésen. Kábán és zavardottan, reménykedve és büntudattal szorítottam a kezemet a lángoló arcomra. Olyan sok érzelm kavargott bennem, hogy majdnem megfulladtam tőlük, a tompultságom jelentette burok hiányában. Mi az ördög van velem?

Elszökni és nekivágni Angliának egy címmel és egy névvel, szólt meg az éles hang a fejemben. Mit képelsz, mit művelsz? Egy rakás szerencsétlenség vagy, hogyan akarsz segíteni bárkinek is?

Megrándult az arcom. *Nem vagyok egy rakás szerencsétlenség.*

De igen, az vagy. Nézd meg, mi történt, amikor legutóbb segíteni próbáltál valakinek.

– És most megint próbálkozom – mondtam hangosan az üres fülkének. Akár szerencsétlenség vagyok, akár nem, itt vagyok; nem szalasztottam el a lehetőséget.

Mire fáradtan és éhesen lekecmeregtem a vonatról Londonban, beesteledett. Egyetlen hatalmas, sötét, füstös masszaként tárult elém a város – fogalmam sem volt, hol lehet a Hampson Street 10. Maradt néhány érme a kistáskámban, és miközben leintettem egy taxit, fohászkoztam, hogy a pénz elég legyen. Igazán nem örültem volna, ha le kell szakítanom egy gyöngyöt nagyanyám nyakláncáról pusztán azért, hogy kifizessek egy fuvart. *Talán nem kellett volna egy egész fontot otthagynom annak a pincérnőnek...* De nem sajnálkoztam.

A taxis elvitt arra a helyre, amit Pimlicónak nevezett, és kirakott egy magas sorházak szegélyezte utcában. Akkor már jócskán esett. A hallucinációmát keresve körbepillantottam, de sehol nem láttam szöke üstököt felbukkanni. Csak egy sötét utcát láttam, a zuhogó esőt, a 10-es számú ház kopottas lépcsőjét, melynek végén egy megviselt, hámló festékű ajtó volt. Felemeltem a bőrdöm, felkapaszkoztam, és bezörgettem, még mielőtt a bátorságom cserbenhagyott volna.

Semmi válasz. Ismét kopogtattam. Még erősebben zuhogott az eső, és hullám módjára áradt szét bennem a kétségbeesés. Dörömböltem, és aztán megint dörömböltem, mígnem meg-

fájdult az öklöm, és észrevettem, hogy leheletnyit megrezdül a függöny az ajtó mellett.

– Tudom, hogy van bent valaki! – rángattam az ajtó nyitó-gombját, miközben elvakított az eső. – Engedjen be!

Meglepetésemre a gomb elfordult, én pedig beestem, végül csak elterültem a nem éppen praktikus cipőmben. Térdre zök-kentem a padlón a sötét előtérben, kiszakítva a selyemharisnyámat, az ajtó becsapódott, és egy pisztoly kibiztosítását kísérő kattanást hallottam.

Mély, érdes, kásásan és vadul csengő női hang szólalt meg. – Ki maga, és mi a fészkes fenét keres a házamban?

Az utcai lámpák fénye gyéren szűrődött át a függönyön, félhomályt teremtve a sötét előtérben. Egy magas, ösztövéralakot láttam, rendetlen üstököt és egy égő cigaretta parázsló végét. Csillanást az egyenesen rám szegezett pisztoly csövén.

Rémülten hátra kellett volna hőkölnöm a döbbenettől, a pisztolytól és a szóhasználatától. De az indulat elsöpörte a semmitsemérdek-ködöm utolsó foszlányát, és feltápáskodtam a kiszakadt harisnyámban. – Evelyn Gardinert keresem.

– Nem érdekel, hogy kit keres. Ha nem mondja meg, hogy miért tört be egy istenverte jenki az otthonomba, lepuffantom. Öreg vagyok, és részeg, de ez egy kiváló állapotnak örvendő, kilenc milliméteres Luger P08. Akár részeg vagyok, akár józan, ilyen közelről keresztül tudom lőni a fejét.

– Charlie St. Clair vagyok – mondtam, elsimítva a szememből a nedves hajamat. – Az unokatestvérem, Rose Fournier négy évvel ezelőtt eltűnt Franciaországban, és *maga* talán tudja, hogyan található meg.

Váratlanul kigyulladt a fali villanylámpa. Hunyorogtam a hirtelen támadt durva fényben. Egy fakó kartonruhát viselő magas, szikár nő tornyosult fölém; őszülő haja idő barázdálta arcot keretezett. Ötvenéves éppúgy lehetett, mint hetven. Az egyik kezében a Luger volt, a másikban egy égő cigaretta; avatott módon szegezte a pisztolyt a homlokomnak, miközben a cigarettát az ajkához emelte, és szippantott egy nagyot. Epe

tódult a torkomba, amikor megláttam a kezét. Jóságos ég, mi történt a *kezével?*

– Eve Gardiner vagyok – mondta végül. – És semmit nem tudok a maga unokatestvéréről.

– Lehet, hogy tud – feleltem kétségbeesetten. – Talán tudna... ha hajlandó lenne beszélni velem.

– Ez a terve, kis jenki? – Táskás szemhéja alól rám meredő szürke szemével olyan megvetően mért végig, mint egy ragadozó madár. – Betör a házamba éjnek évadján, terv nélkül, és lefogadom, hogy pénze sincs, hátha tudok valamit az eltűnt barátnejéről?

– Igen. – Nem tudtam megmagyarázni, miért vált a nyomorult életemben hirtelen mindennél fontosabb, hogy esetleg megtaláljam Rose-t. Nem tudtam megmagyarázni ezt a furcsa, szilaj kétségbeesést, vagy, hogy miért engedtem, hogy idehozzon. Csak az igazat mondhattam: – El kellett jönnöm.

– Nos. – Eve Gardiner leeresztette a pisztolyát. – Egy t-tea jólesne, gondolom.

– Igen, egy tea...

– Nincs teám. – Megfordult, és elindult hátra a sötét folyosón, hosszú, hanyag léptekkel. Mezítelen lábfeje saskarmokra emlékeztetett. Kissé imbolygott, miközben lépdelt, a Luger csak úgy himbálózott az oldala mellett, és megfigyeltem, hogy továbbra is a ravaszon tartja az ujját. *Bolond*, gondoltam. *Bolond a vén tyúk*.

A keze pedig – a keze borzalmas, göcsörtös tuskó volt, minden ujjperce eltorzultan, groteszk módon domborodott. Inkább tűnt egy garnéla ollójának, semmint emberi kéznek.

– Jöjjön már! – mondta anélkül, hogy hátranézett volna, és utána siettem. Kinyitott egy ajtót, felkapcsolt egy villanyt, és egy hideg nappalit láttam magam előtt – jókora rendetlenséggel, kályhával, amelyben nem égett tűz, elhúzott függönyökkel, hogy véletlenül se jöjjön be fény az utcáról, valamint mindenféle szanaszét heverő régi újságokkal és piszkos teásbögrékkel.

– Mrs. Gardiner...

– Miss. – Levetette magát egy feslett kárpitú karosszékbe, mely az egész szobát uralta, a Lugert pedig a mellette álló asztalra dobta. Megrándult az arcom, de a fegyver nem sült el. – Szólíthat Eve-nek. B-betolakodott a házamba, szóval ez egy bizonyos szintű bensőséges viszonyt teremt, amiért máris nem kedvelem magát. Mi is a neve?

– Nem akartam betolakodni...

– De betolakodott. Akar valamit, és nagyon akarja. Mi az?

Magamhoz húztam egy zsámolyt, és leültem, hirtelen nem tudván, hol is kezdjem. Olyannyira lekötötte a figyelmemet az idejutás, hogy azon már nem gondolkoztam, pontosan hogyan is kezdjem. *Két lány szorozva tizenegy nyárral, osztva egy óceánnal és egy háborúval...*

– V-vágyjon bele! – Eve mintha egy kissé dadogott volna, de nem tudtam eldönteni, hogy az italtól vagy más okból. Egy kristályflaska után nyúlt, mely a pisztoly mellett állt, az eltorzult ujjai valaminő esetben mozdulatával kihúzta a dugóját, és whiskey-illat csapta meg az orrom. – Nem sok maradt már a józanságomból, szóval azt javaslom, ne vesztegesse az időt.

Felsőhajtottam. Nemcsak bolond, vén satrafa, de ráadásul részeg is. Egy olyan névhez, mint az Evelyn Gardiner, fagyalsövényt és takaros kontyot képzeltem volna, nem egy whiskey-s flaskát meg egy töltött pisztolyt. – Nem bánna, ha rágyújtanék?

A nő megrántotta a csontos vállát, és amikor felé nyújtottam a gauloise-os dobozt, ő próbált keríteni egy poharat. Semmi nem volt karnyújtásnyi távolságon belül, így hát belelöttyintett valamennyit az ámbraszínű folyadékból egy virágmintás teásbögrébe. *Jóságos ég*, gondoltam, miközben meggyújtottam a cigarettámat, félig lenyűgözve, félig elborzadva. *Ki vagy te?*

– Illetlenség bámulni – mondta ő hasonló leplezetlenséggel visszabámulva rám. – Istenem, mennyi fodros cucc van magán... ilyeneket hordanak manapság a nők?

– Soha nem szokott kimozdulni? – kérdeztem, mielőtt lenyelhettem volna.

– Nem nagyon.

– Ez az Új Vonal. Egyenesen Párizsból.
– R-rohadtul kényelmetlennek tűnik.
– Az is. – Marconán beleszippantottam a cigarettámba.
– Jól van. Charlie St. Claire vagyok, nos, Charlotte, és ma érkeztem New Yorkból. – Vajon anyám mit gondol éppen most. Valószínűleg dühöng, tajtézik, és legszívesebben megnyúzna. De elhessegettem ezt a gondolatot. – Apám amerikai, de anyám francia. A háború előtt a nyarakat Franciaországban töltöttük, a francia unokatestvéreimnél. Párizsban laktak, és volt egy nyaralójuk Rouen mellett.

– Olyannak tűnik a gyerekkora, mint egy Degas-kép valami piknikről. – Eve meghúzta a whiskey-s flaskáját. – T-tegye érdekesebbé, máskülönben sokkal gyorsabban fogok inni.

Tényleg olyan volt, mint egy Degas-festmény. Lehunytam a szemem, és a nyarak egyetlen, hosszú, ködös szezonná folytak egybe: a szűk, kanyargós utcák, a Le Figaro régi példányai, melyek szanaszét hevertek a fülledt padlásszobájú, viseltes kanapékkal teli jókora, rendetlen nyári lakban, az üvegház ködlő belseje, ahol a beszűrődő nap fénye valamennyi porszemcsét megvilágította.

– Az unokatestvérem, Rose Fournier – éreztem, hogy könnyek törnek a szemembe. – Első unokatestvérem, de inkább nővéremnek éreztem. Két évvel idősebb nálam, de soha nem hagyott ki semmiből. Megosztottunk mindent, elmondtunk egymásnak mindent.

Két kislány, akik fűfoltos nyári ruhában kergetőztek, fára másztak, és ádáz harcot viseltek a fivérek ellen. Aztán két idősebb lány, Rose, akinek már kezdett gömbölyödni a melle, és én, aki még mindig össze-összekaristoltam a térdem, és esetlenül tettem-vettem magam; mindketten dúdolva hallgattuk a jazzlemezeket, és viháncolva epekedtünk Errol Flynnért. Rose volt a merész, egyik hajmeresztő ötlet a másik után pattant ki a fejéből, én hűséges árnyék módjára követtem, ő pedig anyatigrisként védelmezett, amikor valamelyik ötlete miatt bajba kerültem. Hirtelen a fülemben csengett a hangja, mintha ott állt

volna a szobában. „Charlie, bújj el a szobámban, és megvarrom a ruhádat, mielőtt anyád észreveszi ezt a szakadást. Nem lett volna szabad magammal vinnem téged azokra a sziklákra...”

– Kérem, ne sírjon! – szólalt meg Eve Gardiner. – Nem állhatom a síró nőket.

– Én sem. – Hetek óta egyetlen könnycseppet sem hullattam, túlságosan is tompult voltam ehhez, de most égett a szemem. Hevesen pislogtam. – ’39 nyarán láttam utoljára Rose-t. Mindenki Németország miatt aggódott – nos, bennünket kivéve. Rose tizenhárom volt, én tizenegy, nem akartunk mást, csak ellógni minden délután moziba, és ez sokkal fontosabbnak tűnt, mint bármi, ami Németországban történik. Lengyelországot közvetlenül az után támadták meg, hogy visszamentünk az Államokba. A szüleim szerették volna, ha Rose-ék családja Amerikába jön, de ők egyre csak tétováztak... – Rose anyjának meggyőződése volt, hogy ő túlságosan is törekeny az utazáshoz. – Mielőtt léphettek volna, Franciaország elbukott.

Eve megint belekortyolt a whiskey-be, és rezzenéstelenül figyelt a táskás szemével. Én ismét beleszipantottam a cigarettaimba, hogy erőt merítsek.

– Kaptam leveleket – folytattam. – Rose apja fontos ember volt, gyáros, szóval a családnak időnként sikerült híreket kijuttatnia. Rose vidámnak tűnt. Folyvást arról beszélt, mikor fogjuk viszont látni egymást. De megvoltak az értesüléseink, mindenki tudta, mi folyik ott; horogkeresztek Párizs felett, emberek hurcoltak el teherautókon, és soha többé nem kerültek elő. Könyörögtem neki, amikor írtam, hogy tudassa velem, valóban jól van-e, és ő mindig úgy válaszolt, hogy igen, de... – ’43 tavaszán képet cseréltünk, mert ekkor már nagyon régóta nem láttuk egymást, Rose tizenhét éves lett, nagyon csinos, döglesztően festett a fotón, ahogy belemosolygott a fényképezőgép lenscéjébe. Ott volt a kép most is a kistáskámban, megkopottan, foszladozó szélekkel.

– Rose utolsó levelében szót ejtett egy fiúról, akivel suttyomban randevúztatott. Azt írta, *sok izgalomban* volt része. – Resz-

ketegen vettem levegőt. – Ez '43 elején történt. Utána semmit nem hallottam Rose felől, sem bármelyik hozzátartozója felől.

Eve rám függesztette a tekintetét; gyűrött arca maszkhoz volt hasonlatos. Nem tudtam eldönteni, vajon szán-e, vagy megvet, vagy hogy érdeklí-e a dolog egyáltalán.

A cigarettám majdnem végig égett. Beleszipantottam még egy utolsót, majd elnyomtam a csikket egy csészealjra, mely máris tele volt hamuval. – Tudtam, az nem jelent semmit, hogy Rose nem ír. Háború idején ramatyul működik a posta. Csak meg kell várnunk, hogy véget érjen a háború, és aztán megint gyorsan jönnek majd a levelek. De a háború véget ért, és... és semmi.

Megint csend. Elmondani ezt az egészet nehezebb volt, mint gondoltam. – Igyekeztünk tudakozódni. Egy örökkévalóságba telt, de végül kaptunk néhány választ. A francia nagybátyám '44-ben halt meg, lelőtték, amikor megpróbált gyógyszer szerezni a nagynénémnek a feketepiacon. Rose két fivérért '44-ben ölte meg egy bomba. A nagynéném még mindig él... anyám szerette volna, ha hozzánk költözik, de nem volt rá hajlandó, egyszerűen befalazta magát a Rouen melletti házába. Rose pedig...

Nyeltem egyet. Rose, ahogy a fák között zöldellő párában bóklászik előttem. Rose, ahogy franciául szitkozódik, ahogy lendületesen fészüli a rakoncátlan fűrtjeit. Rose abban a provance-i kávézóban, egész életem legboldogabb napján...

– Rose eltűnt. '43-ban otthagyta a családját. Még csak azt sem tudom, miért. Ezután senki nem talált semmit. A szüleim próbáltak tudakozódni, de... semmi.

– Rengeteg a semmi abban a háborúban – jegyezte meg Eve, és meglepetten hallottam, milyen érdesen cseng a hangja, miután én magam olyan sokáig beszéltem. – Rengeteg ember eltűnt. Csak nem gondolja, hogy még mindig él? Két éve már, hogy a r-rohadt háború véget ért.

Összecsikordult a fogam. A szüleim rég arra jutottak, hogy Rose meghalt, elveszett a háború felfordulásában, és nagy volt az esély, hogy igazuk van, de... – Nem tudjuk biztosan.

Eve a szemét forgatta. – Ne mondja nekem, h-hogy érezte volna, ha meghal.

– Nem kell hinnie nekem. Csak segítsen.

– Miért? Mi a franc közöm van n-nekem ehhez az egészhez?

– Azért, mert apám legutoljára Londonban tudakozódott, hátha Rose idejött Franciaországból. Volt egy ügynökség, ami segített előkeríteni a menekülteket. – Vettem egy mély lélegeztetőt. – Maga ott dolgozott.

– '45-ben és '46-ban. – Eve lötytyintett még egy kis whiskey-t a virágmintás teásbögréjébe. – Tavaly karácsonykor kirúgtak.

– Miért?

– Talán mert piásan mentem dolgozni. Talán mert megmondtam a felettesemnek, hogy egy bosszúálló vén picca.

Önkéntelenül hátrahőköltem. Soha életemben senkit nem hallottam olyan trágárul beszélni, mint Eve Gardiner, pláne nem nőt.

– Szóval... – forgatta a whiskey-t a poharában. – Gondolom, az unokatestvére aktája megjárta az íróasztalomat. Ne-nem emlékszem. Mint mondtam, jó sokszor piásan mentem dolgozni.

Olyat sem láttam még soha, hogy egy nő így ivott volna. Anyámnak a sherry volt az itala, alkalmanként legfeljebb két pohárkával. Eve úgy nyakalta a whiskey-t, mintha víz lett volna, és kezdett kásássá válni a beszéde. Az enyhe dadogását talán csak az ital okozta.

– Kaptam egy másolatot a jelentésről – mondtam kétségbeesetten, mielőtt végleg elveszítettem volna, vagy az érdektelensége, vagy a whiskey miatt. – A maga aláírásával. Innen tudom a nevét. Telefonáltam, és a maga amerikai unokahúgának adtam ki magam. Megadták a címét. Akartam írni magának, de... – Nos, a Kis Problémám éppen akkortájt fogant meg a hasamban. – Biztosan nem emlékszik, nem volt-e esetleg még valami értesülés Rose-ról?

– Nézze, kislány. Nem tudok segíteni magának.

– ...bármil! '43-ra elhagyta Párizst, a következő tavaszon Limoge-ba ment. Ennyit tudtunk meg az anyjától...

– Mondtam, hogy nem tudok segíteni.

– Segítenie kell! – Talpra szökkentem, de alig bírtam megállni a lábamon. Szilárd golyóbisként kezdett terebélyesedni a bensőmben a kétségbeesés, mely jóval sűrűbb volt, mint a magzatom jelentette bizonytalan árnyék. – Muszáj segítenie! Nem megyek el innen, amíg nem segít! – Soha életemben nem kiabáltam felnőtt emberrel, de most megtettem. – Rose Fournier, Limoges-ban volt, tizenhét éves...

Eve is talpra állt, sokkal magasabb volt, mint én, és a leírhatatlan ujjai egyikét a mellkasomnak szegezte, miközben hálálisan halk hangon rám szólt. – Ne ordibáljon velem a saját házámban!

– ...most huszonegy lenne, szőke, szép, szellemes...

– Az sem érdekel, ha maga Jeanne D'Arc, semmi közöm hozzá, és magához sincs.

– ...egy Le Lethe nevű étteremben dolgozott, ami egy bizonyos Monsieur René tulajdona volt, utána pedig senki nem tudja...

Ekkor valami történt Eve arcán. Semmi nem mozdult rajta, de valami mégis történt. Olyan volt, mintha egy nagyon mély tó fenekén mozdult volna valami, amitől a felszín éppen csak hogy megrezdül. Még csak nem is fodrozódik – de mégis tudja az ember, hogy odalent valami megmozdult. Eve rám nézett, és megvillant a szeme.

– Micsoda? – A mellkasom úgy zihált, mintha egy mérföldet futottam volna, az arcom lángolt az indulattól, és a bordáim nekifeszültek a vaspántként szorító fűzőnek.

– Le Lethe – mondta Eve halkán. – Ezt a nevet ismerem. M-mit mondott, kié volt az étterem?

Az útibőröndömben turkáltam, félretolva néhány tartalék ruhadarabot, hogy hozzáférjek a bélésen lévő zsebhez. Két összehajtogatott papírlaphoz; Eve felé nyújtottam őket.

Ő szemügyre vette a felül lévő rövid jelentést és alul a saját aláírását. – Itt nincs semmi az étterem nevééről.

– Azt később derítettem ki... nézze meg a másik lapon a jegyzeteimet. Telefonáltam a hivatalnak, remélve, hogy beszélhetek magával, de maga akkor már nem volt ott. Rávettem az ügyintézőt, hogy nézzen utána az aktáikban szereplő beszámolónak; így derült ki, hogy Le Lethe volt a neve, Monsieur Renének hívták a tulajdonost, a vezetéknevét nem tudták. Olivashatatlan volt, talán ezért nem gépelték bele a jelentésbe. De feltételezem, hogy maga, aki a jelentést aláírta, bizonyára látta az eredeti beszámolót.

– Nem láttam. Ha láttam volna, nem l-léptem volna le. – Eve a második lapra nézett, és hosszasan tanulmányozta. – Le Lethe... ezt a nevet ismerem.

Annyira keserves dolog a remény, sokkal keservesebb, mint a harag. – Honnan?

Eve elfordult, és matató mozdulattal ismét a whiskey-s üveg után nyúlt. Újabb adagot lötytyintett a teásbögrébe, és egyszerre hajtotta fel. Megint töltött a bögrébe, aztán felállt, és mögém, a semmibe meredt.

– Tűnjön el a házamból!

– De...

– Aludjon itt, ha nincs hová m-m-m... mennie. De ajánlom, hogy reggelre tűnjön el, jenki!

– De... maga tud valamit. – Eve felvette a pisztolyát, és elnyomult mellettem. Megragadtam a csontos karját. – Kérem...

Gyorsabban lendült a megnyomorodott keze, mintsem követni tudtam volna, és aznap este másodízben szegeződött rám pisztoly. Hátrahőköltem, de ő tett előre egy lépést, és a szemem között egyenesen a bőrömnek nyomta a fegyver csövét. Megborzongtam a hideg kör érintésétől.

– Maga bolond, vén tyúk – suttogtam.

– Igen – suttogota rekedten. – És le fogom lőni, ha nem tűnik el, mire felébredek.

Bizonytalan léptekkel továbbhaladt, ki a nappaliból, végig a csupasz padlójú folyosón.

2. FEJEZET

EVE

1915. május

London

A lehetőség tweedzakóban sétált be Eve Gardiner életébe. Eve elkésett aznap reggel a munkából, de a kenyéradója nem figyelt oda, amikor tíz perccel kilenc után beslisszolt az ügyvédi iroda ajtaján. Sir Francis Galborough alig figyel oda bármire is a lóversenyrovatokon kívül, Eve tudta ezt. – Iktassa ezeket az aktákat, kedvesem – mondta a férfi, amikor ő belépett hozzá.

Eve felmarkolta a papírköteget a vékony, jegygyűrű nélküli ujjával: magas, mogyoróbarna hajú, hamvas bőrű lány volt, csalóka őziketekintettel. – Sz-sz-szerét ejtem, uram. – Az *sz* nehezen ejthető hang volt; Eve örült, ha harmadik nekifutásra megbirkózott vele.

– És van itt egy levél Cameron kapitánytól, hogy gépelje le franciául. Hallania kéne, amikor békaevőül karattyol – Sir Francis az íróasztala túloldalán ülő szikár katonához intézte a szavait. – Miss Gardiner egy kincs. Félig francia! Én egy kukkot sem beszélek békaevőül.

– Én sem. – A kapitány mosolyogva babrált a pipájával. – Teljesen képtelen lennék. Köszönöm, hogy kölcsönadja nekem a hölgyet, Francis.

– Ugyan, szót sem érdemel.

Eve-et senki nem kérdezte, hogy érdemel-e szót. Miért kérdezték volna? Az iktatólányok végső soron afféle irodai bútor-darabok voltak; mozgékonyabbak, mint egy esernyőpáfrány, de éppoly süketek és némák.

Szerencsés vagy, hogy megkaptad ezt az állást, emlékeztette önmagát Eve. Ha nem lenne háború, egy ilyen állás, egy ügyvédi irodában, valami brillantinozott hajú fiatalembernek jutott volna, akinek jobb ajánlásai vannak. *Szerencsés vagy*. Igazából nagyon is szerencsés. Eve munkája könnyű volt, leveleket címezett, iratokat iktatott, időnként legépelte egy-egy francia levelet; viszonylagos kényelemben tartotta el magát, és ha a háború okozta cukor-, tejszín- és frissgyümölcs-hiány kezdett is unalmassá válni, jócskán megérte a biztonságért cserébe. Igen könnyen megtörténhetett volna, hogy ottragad Észak-Franciaországban, és koplal a német megszállás alatt. London félt, mindenki úgy járt-kelt, hogy a szemét az égre szegezte, Zepelineket keresve – viszont Lotaringia, ahol Eve felnőtt, sár- és csonttenger volt, mint azt Eve az általa falt újságokból megtudta. Eve szerencsésnek mondhatta magát, hogy itt lehet a messze-ségben, biztonságban.

Nagyon szerencsésnek.

Szótlanul elvette a levelet Cameron kapitánytól, aki az utóbbi időben rendszeres látogató volt az irodában. Khakibarna egyenruha helyett gyűrött tweedöltönyt viselt, de egyenes deréka és katonás léptei minden rangjelzésnél jobban árulkodtak a foglalkozásáról. Úgy harmincöt éves lehetett, a kiejtése skótosan csengett, de egyébként teljesen angol volt, olyannyira határozottan hórihorgas, deres hajú és gyűrött, mintha Conan Doyle róla mintázta volna a törölmetszett angol úriembert. Eve legszívesebben megkérdezte volna: „Muszáj pipáznia? Muszáj tweedöltönyt viselnie? Muszáj ennyire közhelyesnek lennie?”

A kapitány hátradőlt a székén, és biccentett neki, amikor elhaladt mellette. – Megvárom a levelet, Miss Gardiner.

– T-t-természe-szetesen, uram – felelte Eve, miközben ki-hátrált.

– Késett – jegyezte meg köszönésképpen Miss Gregson szipogva az iktatószobában. Ő volt a rangidős az iktatólányok közül, hajlott rá, hogy úgy viselkedjék velük, mintha a főnökük lenne, és Eve azonmód tágra nyílt szemmel adta az értetlent. Eve utálta a saját kinézetét – a hamvas, lágy vonású arc, mely visszatekintett rá a tükörből, nem volt híján valamiféle formátlan szépségnek; nem akadt rajta semmi jellegzetes, leszámítva, hogy általában olyannyira fiatalos benyomást tett, hogy az emberek tizenhat-tizenhét évesnek vélték –, de a megjelenése jó szolgálatot tett neki, amikor gondja támadt. Eve-nek egész életében sikerült úgy megúsznia a bajt, hogy tágra nyitotta a szemét, és ártatlan zavarodottság tökéletes látszatát keltve rezgettette a pilláit. Miss Gregson bosszúsan sóhajtott egyet, fontoskodón odébb lépett, és Eve figyelmét később nem kerülte el, hogy sugdolózik a másik iktatólánnyal. – Úgy tűnik olykor, hogy ez a francia lány egy kicsit együgyű.

– Hát – vállrándítás –, hallotta beszélni, nem?

Eve egymásba kulcsolta a kezét, és két precíz, préselő mozdulattal elejét vette, hogy ökölbe szoruljanak, aztán Cameron kapitány levele felé fordította a figyelmét, és kifogástalan franciasággal lefordította. Ezért vették fel ide: a szintiszta franciasága és a szintiszta angolsága miatt. Mindkét országnak szülötte volt, egyiket sem érezte otthonának.

Valami erőszakos unalom hatotta át azt a napot, Eve legalábbis így emlékezett utólag. Gépelt, iktatott, délben megette a becsomagolt szendvicsét. Napnyugtakor végigcaplatott az utcákon, és közben egy taxi lefröcskölte a szoknyáját. A pimlicói ház, ahol szobát bérelt, Lifebuoy szappan illatát és állott pirított máj szagát árasztotta. Eve kötelességtudón mosolygott a társbérelőire, egy fiatal ápolónőre, aki nemrégiben egy hadnagy jegyese lett, és most az apró gyémánttal ékes gyűrűjét villogtatva ült az

asztalnál a vacsorája mellett. – Egy kórházba kellene jönnöd dolgozni, Eve. Ott talál az ember férjet, nem egy iktatószobában.

– N-nem nagyon érdekel, hogy férjet találjak. – Ennek halatán üres tekintettel pillantott rá az ápolónő, a házinéni és a két másik albérlő. *Mi olyan meglepő?* – gondolta Eve. *Nem akarok férjet, nem akarok gyerekeket, nem akarok szalonszőnyeget és jegygyűrűt. Hanem...*

– Ugye maga nem olyan szüfrazsett? – kérdezte a házinéni, és megálltak a kanalak a levegőben.

– Nem. – Eve nem akarta megkockáztatni, hogy kigolyózzák. Háború volt; ő harcolni szeretett volna. Bebizonyítani, hogy a dadogó Eve Gardiner képes olyan hatékonyan szolgálni a hazáját, mint azok az ezrek, akiknek olajozottan forog a nyelvük, és akik egész életében hülyének nézték őt. De akárhány ablakot tört is volna be a szüfrazsettekkel, attól nem jutott volna előrébb, még önkéntes légvédelmi megfigyelő vagy mentőautósofőr sem lehetett volna belőle, mert a dadogására hivatkozva mindkét helyről elutasították. Eve eltolta magától a tányért, szabadkozott, és felment a takaros szobájába, ahol rozoga asztalka és keskeny, egyszemélyes ágy várta.

Éppen kibontotta a haját, amikor nyivákolást hallott az ajtó elől, és elmosolyodott, miközben beengedte a házinéni macskáját. – Félretettem neked egy kis májat – mondta, elővéve a húscsíkot, amit a tányérjáról vett el, a macska pedig dorombolva felpúposította a hátát. Szigorúan egerészni tartották, és a konyhából hébe-hóba kapott maradékokon kívül csak azt ette, amit el tudott ejteni, de Eve-nek megesett rajta a szíve, és a kandúr hízásnak indult a tőle kapott vacsoramaradékoktól. – Bárcsak macska volnék! – jegyezte meg Eve, az ölébe véve az állatot. – A macskáknak nem kell beszélniük, leszámítva a meséket. Vagy lehet, hogy egyszerűen csak férfi szeretnék lenni. – Mert, ha férfi lenne, akkor legalább megüthetne bárkit, aki szóvá teszi a dadogását, ahelyett, hogy mosolyogna rájuk udvarias béketűréssel.

A kandúr dorombolt. Eve megsimogatta. – Ennyi erővel szárnyakat is kívánhatnak.

Egy órával később kopogtatás hallatszott – Eve házinénije volt az, és olyanmire összepréselte az ajkát, hogy a szája jószerevével eltűnt. – Keresik magát – közölte vádlón. – Egy úriember.

Eve félretette a tiltakozó kandúrt. – Ilyenkor?

– Ne nézzen rám ilyen ártatlan tekintettel, kisasszony! Szó sem lehet férfilátogatókról esténként, nálam ez a szabály. Különösen nem katonákról. Ezt közöltem az úriemberrel is, de ragaszkodik hozzá, hogy sürgős ügyről van szó. Leültettem a szalonban, és megihatnak egy teát, ha óhajtja, de elvárom, hogy az ajtót *kitárva* hagyja.

– Egy katona? – Eve zavara még nagyobb lett.

– Egy bizonyos Cameron kapitány. Roppantul furcsának találok, hogy a hadsereg egyik kapitánya keresi magát, és még hozzá az esti órákban!

Eve egyetértett, feltűzte a kibontott, mogyoróbarna haját, és ismét felvette a blézerét a magas nyakú blúzára, mintha az irodába készülné indulni. Vannak bizonyos urak, akik ránéznek egy iktatólányra, egy boltoslányra – bármely nőre, aki *dolgozik* –, és azt gondolják, hogy könnyűszerrel kapható. *Ha azért van itt, hogy széptevéssel próbálkozzon, lekeverek neki egy pofont. Még akkor is, ha beszámol róla Sir Francisnek, és kirúgat.*

– Jó estét. – Eve szélesre tárta a szalon ajtaját, úgy döntve, hogy tartózkodón viselkedik. – Mődfellett meglep, hogy látom, k-ka... – ökölbe szorította a kezét, és végül sikerült kimondania: – kapitány úr. S-segíthetek valamiben? – Felszegte a fejét, és nem volt hajlandó hagyni, hogy zavarában elvörösödjön.

Meglepetésére Cameron kapitány franciául válaszolt. – Vált-sunk nyelvet? Hallottam, hogy a többi lánnyal franciául beszél, és sokkal kevésbé dadog.

Eve rámeredt erre a tökéletes angolra, aki a nadrágos lábát hanyagul keresztbe téve ült a merev támlájú széken, apró, nyírott bajusza alatt halvány mosollyal. Nem beszél franciául. Eve éppen aznap reggel hallotta, hogy ezt állítja.

– *Bien sûr* – válaszolta. – *Continuez en Français, s'il vous plaît.*

A férfi franciául folytatta. – A hallgatózó házinénije a folyosón dühöngeni fog.

Eve leült, megigazgatta a kék gyapjúszoknyáját, és a virágmintás teáskanna után nyúlva előrehajolt.

– Hogyan issza a teáját?

– Tejjel, két cukorral. Mondja, Miss Gardiner, mennyire tud németül?

Eve szúrós tekintettel felpillantott. A némettudását kihagyta a képességlistájáról, amikor állásra jelentkezett – 1915 nem volt alkalmas időpont annak bevallására, hogy beszéli az ellenség nyelvét. – N-nem beszélek németül – mondta a kapitánynak, felé nyújtva a csészéjét.

– Hmm. – A férfi szemügre vette Eve-et a teáscsésze fölé. Eve összekulcsolta a kezét az ölében, és kedvesen kifejezéstelen tekintettel visszabámult rá.

– Nem akármilyen arca van magának – jegyezte meg a kapitány. – Nem zajlik mögötte semmi, vagy legalábbis nem látszik. És én jól tudok olvasni az arcokról, Miss Gardiner. Az emberek főleg a szemük körüli apró izmaikkal szoktál elárulni magukat. És maga a sajátjait jobbra uralni szokta.

Eve ismét elkerekedő szemmel nézett a férfitra, a pillái ártatlan zavarodottsággal rezegetek. – Sajnos nem értem, miről beszél.

– Megenged néhány kérdést, Miss Gardiner? Csakis olyanokat, amelyek nem sértik az illendőséget, biztosítom.

Legalább nem hajolt előre, hogy megpróbálja megsimogatni Eve térdét. – Természetesen, k-kapitány úr.

Cameron hátradőlt. – Úgy tudom, maga árva... Sir Francis említette..., de mesélne nekem a szüleiről?

– Apám angol volt. Lotaringiába ment dolgozni, egy francia bankba, ott ismerkedett meg anyámmal.

– Ó francia volt? Ez kétségkívül megmagyarázza a kiejtése tisztaságát.

– Igen. – *És honnan tudná maga, hogy tiszta-e a kiejtésem?*

– Azt gondolnám, hogy egy lotaringiai lány németül is jól beszél. Nincs messze a határtól.

Eve lesütötte a szemét. – Én nem tanultam meg.

– Maga igazán nagyon jól hazudik, Miss Gardiner. Nem szívesen kártyáznék magával.

– Egy rendes lány nem k-kártyázik. – Noha minden idegvégződése vészjelzést küldött, Eve teljesen nyugodt volt. Mindig megnyugodott, amikor veszélyt érzékelt. Az a pillanat a nádasban, kacsavadászat közben, a lövés leadása előtt; az ujj a ravaszon, a madár megdermed, a golyó kiröppenni készül – az ő szívverése az ilyen pillanatokban mindig szinte teljes nyugalomig lelassult. Lelassult most is, ahogy fejét félredöntve a kapitányra nézett. – A szüleimről kérdezett? Apám Nancyban lakott és dolgozott, anyám a háztartást vezette.

– És maga?

– Iskolába jártam, és uzsonnaidőre minden délután hazaértem. Anyám megtanított franciául és hímezni, apám angolul és kacsára vadászni.

– Milyen kulturáltan éltek.

Eve kedvesen elmosolyodott, és eszébe jutottak a csipkefüggönyök mögötti ordibálások, a durva gyalázkodások, az ádáz veszekedések. Megtanult ugyan kifinomultan viselkedni, de valami sokkal kevésbé fennkölt közegeből jött: szakadatlan rikácsolások és tányérdobálások közegeből, ahol az apja ordított az anyjával, amiért szórja a pénzt, az anyja pedig azzal támadt az apjának, hogy már megint egy újabb pultoslánnyal látták. Olyasféle otthon volt ez, ahol egy gyerek gyorsan megtanul láthatatlanul, fal mentén közlekedni és eltűnni, akár egy árnyék a fekete éjszakában, amikor először hallatszik morajlás a családi égbolton. Hogy odafigyeljen mindenre, mérlegeljen mindent, miközben mindvégig észrevétlen marad. – Igen, nagyon tanulságos gyermekkorom volt.

– Bocsásson meg nekem a kérdésért... mindig is dadogott?

– Gyerekkoromban egy p-picikét jobban megmutatkoztam.

– Eve nyelve mindig is akadozott-botladozott. Ez volt egyetlen nem szabályos és feltűnésmentes vonása.

– Bizonyára jó tanárai voltak, akik segítettek úrrá lenni rajta.

Tanárok? Előttük olyannyira meggyült a baja a szavakkal, hogy kivörösödött, és kis híján elsírta magát, ők pedig egyszerűen valaki mást szólítottak, aki gyorsabban meg tudta válaszolni a kérdést. Többségük együgyűnek és nehézfejűnek gondolta; alig vették a fáradságot, hogy rászóljanak a többi gyerekre, amikor közrefogták, és ilyenformán csúfolták: „Mondd ki a neved, na mondd! G-g-g-g-gardiner... – Időnként velük hahotáztak a tanárok is.

Nem. Eve merő, ádáz akaratereővel kerekedett felül a dadogásán, verseket olvasott fel hangosan a szobájában, egyik sort a másik után, el-elakadó hangon, addig viaskodva a mássalhangzókkal, amíg nem sikerült könnyedén kimondania őket. Nem felejtette el, hogy tíz percig tartott végig csetlenie-botlania Baudelaire *Fleurs du Mal*jának* bevezetésén – és a franciával boldogult könnyebben. Baudelaire azt állította, hogy indulatosan és türelmesen írta a *Fleurs du Mal*; Eve tökéletesen megértette ezt.

– A szülei – folytatta Cameron kapitány. – Hol vannak most?

– Apám 1912-ben meghalt sz-szívelégtelenségben. – Egyfajta elégtelenség volt, hogy szíven szúrta henteskéssel egy felszarvazott férj. – Anyámnak nem tetszett a Németországból hallatszó morajlás, és úgy döntött, hogy áthoz engem Angliába. – A botrány elől menekültek, nem a boche-ok elől. – Tavaly halt meg influenzában. Isten nyugosztalja. – Keserű, közönséges és nagyhangú volt a vége felé, teáscsészéket vagdosott Eve-hez, és szitkozódott.

– Isten nyugosztalja – visszhangozta a kapitány olyan keneteljességgel, amit Eve egy pillanatig sem hitt őszintének. – És most itt van nekünk maga. Eve Gardiner, a tiszta franciaságával és a tiszta angolságával... biztos, hogy nem tud németül? A barátom, Sir Francis Galborough irodájában dolgozik, vélhetően

* Magyarul *A romlás virágai* címen jelent meg.

időtöltésképpen, amíg férjhez nem megy. Csinos lány, de hajlamos kerülni a feltűnést. Félénkségből talán?

A kandúr kíváncsi nyávogással beosont a nyitott ajtón. Eve felhívta az ölébe. – Kapitány úr – mondta olyan mosollyal, amittől tizenhat évesnek tűnt, miközben a macska nyakát vakargatta az álla alatt –, az elcsábításommal próbálkozik?

Sikerült megdöbbenenie a férfit. Cameron hátradőlt, elpi-rulva zavarában. – Kisasszony... eszembe nem jutna, hogy...

– Akkor mit csinál itt? – kérdezte Eve kertelés nélkül.

– Azért vagyok itt, hogy kiértékeljem magát. – Cameron az egyik bokáját a másikon keresztbe téve visszanyerte a magabiz-tosságát. – Hetek óta magán tartom a szemem. Azóta, hogy először beléptem a barátom irodájába, úgy téve, mintha nem tudnék franciául. Szabad őszintén beszélnem?

– Eddig nem őszintén beszéltünk?

– Nem hiszem, hogy maga valaha is szokott őszintén be-szélgni, Miss Gardiner. Hallottam, amikor kifogásokat mormo-gott a kolléganőinek az iktatóban, hogy elbliccelje a munkát, amit unalmasnak talált. Hallottam, hogy szemrebbenés nélkül hazudik, amikor megkérdezték magától, miért késett ma reggel. Valamit egy taxisofőrrel, aki a nem kívánatos figyelemével kés-leltette... egyáltalán nem szokott nyugtalan lenni, hűvös, mint a zsilettpenge, de szépségesen mímelte a nyugtalanságot. Nem egy amorózó taxisofőr miatt késett, hanem azért, mert jó tíz percig bámult az iroda ajtaja mellett egy toborzóplakátot. Mér-tem, miközben az ablakon át néztem magát.

Eve-en volt a sor, hogy hátradőljön, és elvörösödjön. Csak-ugyan a plakátot bámulta: egyformának látszó közlegények fe-szítettek rajta délcegen, katonás sorban, középütt pedig egy üres hely volt: *Még mindig van egy hely SZÁMODRA!*, fölötte pedig a harsány kérdés: *BETÖLTÖD?* És Eve, miközben ott állt, ke-serűen azt gondolta, hogy *nem*. Ugyanis a férfiak alkotta sor üres helye alatt apróbb betűkkel ez állt: *Ez a hely egy egészséges férfi-nak van fenntartva!* Tehát nem, Eve soha nem tölthetné be, még akkor sem, ha huszonkét éves és teljesen egészséges is.

Az ölében a kandúr tiltakozott, érezve a szórén át, hogy Eve erősebben szorítja az ujjával.

– Tehát, Miss Gardiner – szólalt meg Cameron kapitány –, kaphatok egyenes választ magától, ha felteszek egy kérdést?

Arra ne számíts, gondolta Eve. Úgy hazudott, mint a vízfolyás, olyan könnyedséggel tért ki, mint ahogy lélegzetet vett; ezt kényszerült csinálni egész életében. Hazudni, hazudni, hazudni, ma született bárányéhoz hasonlatos ábrázattal. Eve nem emlékezett, mikor volt legutóbb teljesen egyenes valakivel. A hazugságokkal könnyebben boldogult, mint a keserves és viharos igazsággal.

– Harminckét éves vagyok – mondta a kapitány. Idősebbnek tűnt, az arca barázdált és megviselt volt. – Túl öreg ahhoz, hogy harcoljak ebben a háborúban. Más feladatom van. Az égboltunkat német zepelinek támadják, Miss Gardiner, a vizeinket pedig német tengeralattjárók. Minden nap támadás alatt állunk.

Eve ádázul bólintott. Két héttel azelőtt süllyedt el a Lusitania... a kolléganői napokig törölgették a szemüket. Eve száraz szemmel, dühödten falta az újságok beszámolóit.

– A további hasonló támadások elhárításához emberekre van szükségünk – folytatta Cameron kapitány. – Az én feladatom, hogy bizonyos képességű embereket találjak... például franciául és németül beszélőket. Akik képesek hazudni. Színleg ártatlanok. Hogy megtaláljam és munkára fogjam őket, hogy kiszimatoljuk, mit tartogatnak számunkra a boche-ok. Úgy vélem, magában nem akármilyen képességek mutatkoznak, Miss Gardiner. Szóval, hadd kérdezzem meg: óhajt hasznára lenni Angliának?

A kérdés pörölycsapásként érte Eve-et. Reszketegen lélegezte ki a levegőt, félretette a macskát, és gondolkodás nélkül így válaszolt: – Igen. – Bármit jelentett is *hasznára lenni Angliának*, a válasz igen volt.

– Miért?

Eve nekilátott összehordani valami hazafias és elvárt szöveget a gonosz fritzekről és arról, hogy meg akarja tenni a magáét a lövészárkokban harcoló fiúkért. Aztán tétován felhagyott

3. FEJEZET

CHARLIE

1947. május

Homályos emlékeim szerint whiskey-s poharakat szétvető pisztolylövésekről álmodtam, vasúti kocsik mögött eltűnő szőke lányokról és egy hangról, mely azt suttogetta, „Le Lethe”. És aztán volt egy férfihang, ami ezt kérdezte: „Ki maga, kislány?”

Nyögve hámoztam le a szememről a csipás szemhéjamat. A nappaliban, a lestrapált, vén kanapén aludtam el, mivel nem volt bátorságom ágyat keresve bejárni a házat, tudván, hogy az a bolond nő ott van egy Lugerral. Kibújtam a fodros útiruhámból, összegömbölyödtem kombinéban egy feslésnek indult takaró alatt, és álomba merültem – most pedig nyilvánvalóan reggel volt. Napfény furakodott keresztül a súlyos függönyök közötti résen, és valaki rám meredt az ajtóból: egy sötét hajú, kopottas dzsekit viselő férfi, aki az ajtófélfának támaszkodott a könyökével.

– Ki maga? – kérdeztem bután, jószerevével még félálomban.

– Én kérdeztem előbb. – Mély volt a hangja, a magánhangzói skótos ízzel zengtek. – Tudtommal Gardiner nem szokott látogatókat fogadni.

– Ő nincs még fent, ugye? – Riadt pillantást vettem a férfi mögé. – Azzal fenyegetett, hogy lelő, ha itt talál, amikor felkel...

– Ez rá vall – jegyezte meg a skót.

Legszívesebben elkezdtem volna kotorászni a ruháim után, de nem akaródzott kombinéban felállnom egy idegen férfi előtt.

– El kell tűnnöm innen...

– És hová mész? – kérdezte suttogva Rose, és ettől a gondolattól lüktetni kezdett a fejem. Nem tudtam, hová menjek onnan; nem volt másom, csak egy papírfecni, rajta Eve nevével. Mi maradt? Égett a szemem.

– Nem kell kapkodnia – mondta a skót. – Ha Gardiner rendszeren kiütötte magát tegnap este, valószínűleg nem fog emlékezni semmire. – Megfordult, és kibújt a dzsekijéből. – Készíték teát.

– Ki maga? – szólaltam volna meg, de az ajtó becsapódott. Pillanatnyi tétovázás után félrelöktem a takarót; a csupasz karom libabőrös lett a hidegben. A rendetlenül lehányt, gyűrött útiruhámra pillantottam, és elfintorodtam. Lapult a bőrdömbben még egy rend ruha, de az éppoly fodros, szűk és kényelmetlen volt. Így hát belebújtam egy ócska trikóba és egy viseltes kezeslábasba, amit anyám gyűlölt, és mezítláb totyogva keresni kezdtem a konyhát. Huszonnégy órája nem ettem, és a gyomrom korgása gyorsan felülkerekedett minden egyében, még az Eve pisztolyától való félelmemen is.

A konyha meglepően tiszta és világos volt. A teáskannában már forrt a víz, és az asztal meg volt terítve. A skót egy székre dobta a kopottas dzsekijét, és hasonlóképpen kopottas ingujjban álldogált. – Ki maga? – kérdeztem, képtelen lévén uralkodni a kíváncsiságomon.

– Finn Kilgore. – A férfi lerakott egy serpenyőt. – Gardiner mindenese. Töltsön magának teát!

Furcsa, hogy csak úgy „Gardinerként” emlegette a nőt, akárha férfi volna. – Mindenes? – kérdeztem, magamhoz véve egy csorba bögrét a mosogató mellől. Olybá tűnt, hogy a konyhát leszámítva nem sok házimunkát végeznek itt.

A férfi egy jég szekrényben kotorászott, és tojásokkal, szalonnával, gombával meg egy fél cipóval tért vissza. – Jól meg nézte a kezét?

– Igen. – A tea erős és sötét volt, pont olyan, ahogy szeretem.

– Mit gondol, mit tud csinálni olyan kézzel?

Kurtán, vakkantásszerűen felnevettem. – Tegnap este úgy láttam, hogy pisztolyt felhúzni és whiskey-s üvegből dugót kihúzni remekül tud.

– Ezzel a két dologgal elboldogul. A többire tart engem. Én intézem a tennivalóit. Eljárok a postájáért. Vezetek, ha elmegy valahová. Főzök néha egy keveset. Bár takarítanom kizárólag a konyhában enged. – A férfi szalonnacsíkokat dobott egyenként a serpenyőbe. Magas volt, karcsú, és olajozott mozdulatokkal mozgott, hanyag eleganciát árasztva magából. Talán huszonkilenc-harminc éves lehetett; sötét borostája borotva után kiáltott, gallérjáig érő, kócos hajára pedig nagyon ráfért volna némi nyírás. – Mit csinál itt, kisasszony?

Tétováztam. Anyám azt mondta volna, nagyon nem helyénvaló, hogy egy házi mindenestül kérdéseket tesz fel egy vendégnek. De hát nem igazán voltam vendég, és Kilgore-nak több joga volt jelen lenni abban a konyhában, mint nekem. – Charlie St. Clair – mondtam, és miközben a teámat kortyolgattam, rövidítve előadtam neki, hogyan kötöttem ki Eve küszöbén (és kanapéján). Az ordibálás meg a lelövésessel kapcsolatos fenyegetés nélkül. Nem először tűnődtem el, hogyan állhatott így feje tetejére az életem kevesebb mint huszonnégy óra leforgása alatt.

Úgy, hogy Southamptontól egészen idáig egy kísértetet követtem, suttogta Rose. Úgy, hogy egy kicsit bolond vagy.

Nem vagyok bolond, vágtam vissza. Meg akarlak menteni. Ettől még nem vagyok bolond.

Te mindenkit meg akarsz menteni, Charlie, szívem. Engem, Jamest, kicsi korunkban az utcán látott összes kóbor kutyát...

James. Megrándult az arcom, és a lelkiismeretem komisz, belső hangja ezt suttogta: *Az ő megmentése éppenséggel nem sikerült jól, mi?*

Félbeszakítottam a gondolatot, még mielőtt lecsapott volna az elkerülhetetlenül következő büntudat, és vártam, hogy Eve embere kérdéseket tegyen fel, hiszen a történetem tényleg bizzarr volt. De ő szótlánul állt a serpenyő mellett, és gombát meg konzervbabot pakolt bele. Soha nem láttam korábban férfit főzni; apám még csak egy vajas kenyéret sem kent meg soha. Ez a feladat anyámnak és nekem jutott. A skót azonban ott állt, fortyogó babot és zsugorodó szalonnát kavargatott tökéletes rátermettséggel, és olybá tűnt, nem bánja, ha perzselően forró zsír fröccsen ki, és serceg az alkarján.

– Mióta dolgozik Eve-nél, Mr. Kilgore?

– Négy hónapja. – Nekilátott felszeletelni a fél cipót.

– És előtte?

Tétován megállt a kés. – Királyi Tüzérség, 63. tankelhárító ezred.

– És aztán beállt dolgozni Eve-hez, ez aztán a hirtelen fordulat. – Eltűnődtem, vajon miért hallgatott el. Talán szégyellte, hogy miután a nációk ellen katonáskodott, most egy pisztollyal hadonászó bolond nőnél végez házimunkát. – Hogyan...

Nem tudtam, mire is akarok kilyukadni a kérdéssel. Milyen Eve-nek dolgozni? Hogyan került Eve ilyen állapotba? – Hogyan sérült meg a keze? – kérdeztem végül.

– Nem mondta el nekem. – Finn egyenként tojásokat ütött a serpenyőbe. Megkordult a gyomrom. – De van elképzelésem.

– És mi az elképzelése?

– Az, hogy mindegyik ujjá mindegyik izülete módszeresen össze lett törve.

Megborzongtam. – Miféle balesetben történhet ilyen?

Finn Kilgore első ízben nézett a szemembe. Sötét szeme volt, és egyenes, fekete szemöldöke; egyszerre tűnt figyelmesnek és távolságtartónak. – Ki mondta, hogy baleset volt?

Megszorítottam a bögrémet az (egész, ép) ujjaimmal. Hirtelen hidegnek éreztem a teát.

– Angol reggeli. – Finn felemelte a forró serpenyőt a tűzhelyről, és a szeletelt kenyér mellé tette. – Van egy csöpögő vízve-

zeték, amire rá kell nézmem, de szolgálja ki magát. Csak hagyjon sokat Gardinernek. Mocskos fejfájással fog lejönni, és a szigeten a serpenyős reggeli a másnaposság legjobb gyógymódja. Ha mind megeszi, tényleg le fogja lóni magát.

Kislisszolt anélkül, hogy vetett volna rám még egy pillantást. Fogtam egy tányért, és összefutott a számban a nyál, ahogy a sistersgő tartalmú serpenyőhöz léptem. Am amikor a tojás és szalonna, bab és gomba alkotta gusztusos masszára néztem, a gyomrom felkavarodott. A szám elé kaptam a kezem, és elfordultam a tűzhelytől, még mielőtt telibe hánytam volna a szigetlakók legjobb másnapossággyógyszerét.

Tudtam, mi ez, jöllehet korábban még soha nem tapasztaltam. Továbbra is éhes voltam, de a gyomrom annyira kavargott és forgott, hogy akkor sem tudtam volna enni, ha Eve ismét a fejemnek szegezi a Lugerjét. Reggeli rosszullet volt ez. A Kis Problémám első ízben döntött úgy, hogy észrevéteti magát.

Nem csak a háborgó gyomrom okozta a rosszulletemet. A lélegzetem szaggatottá vált, és izzadni kezdett a tenyerem. A Kis Problémám három hónapja létezett, de soha nem tűnt többnek bizonytalan gondolatnál – nem érezkeltem, nem tudtam elképzelni, nem láttam semmi jelét. Csak olyasvalami volt, ami egy vonat módjára végigszáguldott az életem középpontján. A szüleim bevonódását követően egyszerűen egy kiiktatandó probléma volt, olyasmi, mint egy rossz egyenlet. Egy Kis Probléma, plusz egy utazás Svájcba, egyenlő nulla, nulla, nulla. Nagyon egyszerű.

Most azonban sokkal többnek tűnt egy Kis Problémánál.

– Mit fogok csinálni? – kérdeztem halkán magamtól. Hosszú ideje most gondoltam először erre a kérdésre. Nem arra, hogy mit fogok csinálni Rose-zal, a szüleimmel vagy az iskolába való visszatéréssel kapcsolatban – hanem arra, hogy mit fogok csinálni magammal kapcsolatban.

Nem tudom, mennyi ideje álltam ott, amikor egy maró hang rázott fel a szobor állapottomból. – Látom, még mindig itt az amerikai invázió.

Megfordultam. Eve állt az ajtóban, ugyanabban a mintás háziköntösben, amit előző este viselt, őszülő haja kibontva, kuszán lógott, a szeme vérekes volt. Próbáltam felkészülni minden eshetőségre, de Mr. Kilgore talán helyesen vélte, hogy Eve elfelejtette az előző esti fenyegetőzését, mert úgy tűnt, én kevésbé érdeklém, mint a halántéka masszírozása.

– Az Apokalipszis négy lovása dörömböl a koponyámban – mondta Eve –, a szám íze pedig egy chepstowi vizeldére emlékeztet. Mondja, hogy az az istenverte skót készített r-reggelit.

A kezemmel intettem, miközben a gyomrom még mindig forgott. – A serpenyős csoda.

– Áldassék érte – Eve előhalászott egy villát a fiókból, és egyenesen a serpenyőből kezdett enni. – Szóval találkozott Finn-nel. Jó pasi, mi? Ha nem volnék öregebb az országútnál, és ronda, mint a bűn, simán rámásznék.

Elléptem a tűzhelytől. – Nem lett volna szabad idejönnöm. Bocsánat, amiért betolakodtam. El is megyek... – Micsoda? Visszavánszorgok anyámhoz, szembenézek a haragjával, és felszállok a hajóra, hogy megjelenjek a Vizsgálaton? Mi egyéb van ott? Éreztem, hogy kezd visszatelepedni rám a vattasűrűségű tompultság. Szerettem volna a fejem Rose vállára hajtani, és lehunyni a szemem; szerettem volna egy vécékagyló fölé görnyedni, és kihányni, ami bennem van. Nagyon rosszul éreztem magam, és nagyon tehetetlenek.

Eve felítatott egy tojássárgacsomót egy darab kenyérral. – Üljön l-le, jenki!

Tekintélyt árasztott az a reszelős hang, dadogás ide vagy oda. Leültem.

Eve egy konyharuhába törölte az ujjait, a ruhája zsebébe nyúlt, és előhalászott egy cigarettát. Jókora, lassú slukk kíséretében gyújtotta meg. – A nap első cigije – mondta, kifújva a füstöt. – Mindig ez ízlik a legjobban. Majdhogynem kárpótol a rohadt másnaposságért. Mi is a n-neve az unokatestvérenek?

– Rose. – Kalapálni kezdett a szívem. – Rose Fournier. És...

– Mondjon meg nekem valamit! – szakított félbe Eve. – Az olyan lányoknak, mint maga, gazdag apucijuk és anyucijuk szokott lenni. A szülei miért nem mozgatnak meg minden követ az elveszett báránkyáért, aki az unokahúguk?

– Megpróbálták. Érdeklődtek. – Még ha mérges voltam is a szüleimre, tudtam, hogy elkövettek minden tőlük telhetőt. – Miután két éven át nem találtak semmit, apám kijelentette, hogy Rose bizonyosan meghalt.

– Úgy tűnik, hogy az apja okos ember.

Az volt. És nemzetközi jogra szakosodott ügyvédként ismerte azokat a csatornákat és kerülőutakat, amelyek révén érdeklődni tudott a tengerentúlon. Megtette, amit tudott, de miután senki nem kapott még csak egy táviratot sem Rose-tól – még én sem, akit a legjobban szeretett az egész családban –, apám levonta a logikus következtetést, miszerint meghalt. Én próbáltam hozzászokni a gondolathoz, próbáltam meggyőzni magam. Legalábbis hat hónappal ezelőttig.

– A bátyám fél lábbal jött haza Tarawából, és hat hónappal ezelőtt agyonlőtte magát. – Hallottam, hogy megremeg a hangom. James meg én soha nem álltunk közel egymáshoz kicsi korunkban; én csak a húga voltam, akivel komiszkodhatott. De miután kinőtt a hajcibálós korszakából, a csipkelődései szelídebbek lettek; azon tréfálkozott, hogy elijeszt minden fiút, aki randizni próbál velem, én meg a borzalmas frizuráján élcelődtem, miután bevonult a tengerészgyalogsághoz. A *bátyám* volt; szerettem, a szüleink pedig valósággal bálványozták. És aztán meghalt, és éppen akkortájt Rose kezdett kilépni az emlékeimből, és meg-megjelenni a látómezőmben. Minden kislány, aki elszaladt mellettem, a hat-nyolc-tizenegy éves kori Rose-zá alakult, minden szőke üstök, amelynek gazdája a kampusz zöldjén lépdelt előttem, az idősebb, magasabb, gömbölyödni kezdő Rose lett... Naponta tízszer dobbant meg a szívem, és aztán facsarodott el, amikor az emlékeim kegyetlen tréfákat űztek velem.

– Tudom, hogy valószínűleg reménytelen. – Eve szemébe néztem, szuggerálva, hogy értsen meg. – Tudom, hogy az unoka-

testvérem valószínűleg... Tisztában vagyok az esélyekkel. Higgyen nekem, ki tudom számolni őket, az utolsó tizedesjegyig! De muszáj próbálkoznom. Muszáj minden nyomnak a végére járnom, a mégoly apróknak is. Ha van akár csak egy egészen kicsi valószínűsége annak, hogy még él...

Ismét elcsuklott a hango, mielőtt befejezhettem volna. A bátyámat a háború miatt veszítettem el. Ha létezett a legkisebb esély arra, hogy visszahozzam Rose-t a feledésből, meg kellett ragadnom.

– Segítsen nekem! – mondtam újfent Eve-nek. – Kérem! Ha én nem keresem, senki más nem fogja.

Eve lassan fújtatott egyet. – És azt állítja, hogy egy Le Lethe nevű étteremben dolgozott... hol is?

– Limoges-ban.

– Hm. Ki volt a tulajdonos?

– Valami Monsieur René. Felhívtam pár embert telefonon, de egyikük sem tudott vezetéknevvel szolgálni.

Eve összepréselte az ajkát. És néhány pillanatig csak bámult a semmibe, miközben azok a rettenetes ujjak az oldalánál újra és újra ökölbe szorultak, majd szétnyíltak. És végül rám nézett; a szeme olyan kifürkészhetetlen volt, mintha vastag üveg takarta volna. – Végső soron lehet, hogy tudok segíteni magának.

Úgy tűnt, hogy Eve telefonhívása nem alakul jól. Csak a beszélgetés felét hallottam, ahogy a kagylóba kiabált, fel és alá járkálva a kopár folyosón, a cigarettáját előre-hátra lengetve, akár egy dühödt macska a farkát, de a beszélgetés fele elegendő volt a lényeg megértéséhez. – Nem érdekel, hogy mennyibe kerül kapcsolni egy hívást Franciaországba, maga íróasztalhoz ragadt irodatóltekén, csak kapcsoljon már!

– Kit próbál elérni? – kérdeztem harmadízben is, de ugyanúgy figyelmen kívül hagyott, mint az előző két alkalommal, és folytatta az operátor leteremtését.

– Ó, ne madamozzon itt nekem, mert megfullad, hanem kapcsolja már az őrnagyot...

Még akkor is hallottam a bejárati ajtó deszkáin keresztül, amikor kiosontam a házból. Az előző nap szürke nyirkossága tovatűnt; London mára kék égbe, kergetőző felhőkbe és ragyogó verőfénybe öltözött. A kezemmel árnyékoltam a szemem a nap ellen, az árnyéket keresve, amelyet mintha előző este láttam volna a taxi ablakából – ott. Az egyik olyan piros telefonfülke, ami annyira ikonikusan angol volt, hogy egy kicsit nevetségesen festett. Megcéloztam, és közben ismét felkavarodott a gyomrom. Magamba diktáltam némi száraz pirítóst, miután Eve elkezdte hívni a titokzatos őrnagyát, és ez lecsillapította a Kis Problémám émelygő háborgását, ámde a mostani rosszulétem másfajta volt. Nekem is óhatatlanul szeret kellett ejtenem egy telefonhívásnak, és úgy gondoltam, hogy cseppet sem lesz könnyebb, mint Eve-é.

Szóváltás az operátorral, aztán újabb szóváltás a southamp-toni Dolphin Hotel recepcióásával, akinek megadtam a nevem. És aztán: – Charlotte? 'Allo, 'allo?

Eltartottam a kagylót a fülemtől, és hirtelen támadt bosszúsággal rámeredtem. Anyám soha nem szokott így szólni a telefonba, csak ha volt a közelben valaki, aki hallotta, ahogy beszél. Azt gondolná az ember, hogy miután a lánya felcsináltatta magát, és csak úgy egyik pillanatról a másikra lelécelt Londonba, nem az a legfőbb gondja, hogy milyen benyomást tesz a Dolphin recepcióására.

A kagylóból még mindig sivalkodás hallatszott. Megint a fülemhez tartottam. – Szia, Maman – mondtam kurtán. – Nem raboltak el, és nyilván nem haltam meg. Londonban vagyok, teljes biztonságban.

– *Ma petite*, megőrültél? Így eltűnni, így megijeszteni engem! – Egy kis szipogás, majd egy elmormogott *merci*; a recepció kétségtelenül adott neki egy zsebkendőt, hogy megtörölje a szemét. Nemigen tartottam valószínűnek, hogy anyám szem-

festéke elfolyt. Rosszmájú volt ez tőlem, meglehet, de nem tehettem róla. – Mondd meg, hol vagy, Charlotte! Azonnal.

– Nem – feleltem, és a hasamban valami más is kiterébélyesedett, nem csak az émelygés. – Ne haragudj, de nem.

– Ne butáskodj, Charlotte! Haza kell jönnöd!

– Haza is megyek majd – mondtam. – Miután egyszer s mindenkorra kiderítettem, hogy mi történt Rose-zal.

– *Rose-zal?* Mi a...

– Telefonálok majd megint hamarosan, ígérem! – És helyére tettem a kagylót.

Finn Kilgore megfordult, és rám nézett, amikor az utcai ajtón belépve visszatértem Eve házába, majd a konyhába. – Adna egy konyharuhát, kisasszony? – Az állával jelezte az irányt, miközben javában mosogatta a serpenyőt, melyet a reggeli elkészítéséhez használt. Ettől ismét elkerekedett a szemem. Apám azt gondolta, hogy a kávéscsészék csodálatosképpen elmosogatják magukat.

– Megint beszél valakivel – mondta Finn, a folyosó felé intve a fejével, miközben átvette a konyharuhát. – Megpróbált elérni valami angol tisztet Franciaországban, de az illető szabadságon van. Most egy nővel ordibál a telefonban. Nem tudom, kivel.

Tétováztam. – Mr. Kilgore, azt mondta, hogy maga Eve sófőrije. El tudna... el tudna esetleg vinni engem valahová? Nem ismerem Londont elég jól ahhoz, hogy gyalog menjek, és nincs pénzem taxira.

Azt gondoltam, ellenkezni fog, hiszen nem tudja, ki fia-borja vagyok, de vállat vont, és a nadrágja elejében szárazra törölte a kezét. – Előállok a kocsival.

Lepillantottam az ócska kezeslábasmra és trikómra. – Át kell öltöznöm.

Mire elkészültem, Finn az ajtóban állt, a bakancsát ütögetve, és kibámult az utcára. Hátrapillantott a válla felett, amikor meghallotta a cipőm sarkának koppanását, és nemcsak az egyik, hanem mindkét egyenes, fekete szemöldökét felvonta. Tudtam, hogy nem elragadtatásában. Az az öltözet volt az egyetlen tiszta

váltóruha az útibőröndömben, és úgy festettem benne, mint egy porcelán pásztorlány: fodros, sokrétegű krinolin szoknya; rózsaszín, félfátyolos kalap, makulátlan kesztyű és szűk, rózsaszín blézer, amit mintha ráöntöttek volna a domborulataimra, ha lettek volna domborulataim, amikre ráönthető. Felszegtem az állam, és az arcom elé eresztettem a hülye fátlyat. – Ez az egyik nemzetközi bank – mondtam Finn-nek, a kezébe adva egy címet. – Köszönöm.

– Az ilyen sok alszoknyás lányok általában nem szoktak köszönetet mondani egy sofőrnek – jegyezte meg Finn, kitérve az ajtót, hogy kiléphessek a karja alatt. Még magas sarkú cipőben sem kellett behúznom a nyakam, hogy ne üsse be a fejem a könyökébe.

Eve hangja a folyosó végéről hallatszott, amikor a karomat nyújtottam, hogy becsukjam az ajtót. – Le ne merje tenni, maga tökkelütött, nyüves francia néember...

Haboztam, szerettem volna megkérdezni, miért segít nekem. Az elmúlt este mereven elzárkózott. De egyelőre nem nyaggattam részletekért, noha legszívesebben addig ráztam volna a csontos vállánál fogva, amíg ki nem köhög, amit tud. Óvakodtam felbőszíteni vagy eltántorítani, mert tudott valamit. Ezt biztosra vettem.

Így hát hagytam, hogy intézkedjen, és követtem Finnt a szabadba. Az autó meglepett: egy sötétkék járgány volt, lehajtható, ám felhúzott vászontetővel; réginek tűnt, de fényesre suvickoltan csillogott. – Szép kocs. Eve-é?

– Az enyém.

Nem illett az ápolatlanság benyomását keltő borostához és a foltozott könyökhöz. – Mi ez, egy Bentley? – Apámnak Fordja volt, de szerette az angol autókat, és mindig kiszúrta őket, amikor Európába jöttünk.

– Egy Lagonda LG6. – Finn kinyitotta nekem az autót. – Ugorjon be, kisasszony!

Elmosolyodtam, miközben helyet foglalt a volán mögött, és a sebességváltó után nyúlt, amit félig maga alá temetett a szét-

terülő szoknyám. Egészen kellemes volt olyan idegenek között lenni, akik nem tudtak az életem közelmúltbéli hepehupáiról. Jólesett a szemébe nézni valakinek, és olyanak látni benne a tükörképemet, mintha megérdemelném a tiszteletteljes *kis-asszony* megszólítást. Az utóbbi hetekben a szüleim szemébe nézve csak azt láttam, hogy ribanc... csalódás... leszereplés.

Leszerepeltél, suttogta a komisz, belső hangom, de szigorúan elhessegettem.

London elmosódottan suhant mellettünk; a sűrke macskakövekről még mindig nem tűnt el a törmelék, a beszakadt tetők alatt egész falnyi folytonossági hiányok tátongtak. Minden a háborút idézte, pedig már 1947 volt. Eszembe jutott, ahogy apám elégedetten felsóhajtott az újságja felett az európai győzelem napján: – Nagyszerű, akkor most már minden visszatérhet a rendes kerékvágásba. Mintha a tetők, épületek és a kitört ablakok csak úgy egy csapásra kijavítódnának a béke aláírásának napján.

Finn egy annyira kátyús úton lavírozott a Lagondával, hogy olyan érzésem támadt, mintha svájci sajton kocsikáznánk, és ettől a gondolattól kíváncsian ránéztem. – Egyáltalán miért kell Eve-nek autó? Ilyen benzinhiány mellett nem volna könnyebb villamossal járnia?

– Nem bírja jól a villamosozást.

– Miért?

– Nem tudom. Villamosok, zárt helyek, a tömeg... ezektől kiborul. Amikor legutóbb villamosra szállt, majdnem felrobant, mint egy gránát. Kiabált és a könyökével taszigálta a sok bevásárló háziasszonyt.

Csodálkozva csóváltam a fejem, miközben a Lagonda felbőgő motorral megállt az impozáns, márványhomlokzatú bank előtt, amely utunk célja volt. Az arcom bizonyára elárulta az idegességemet, mert Finn gyengéden megkérdezte: – Óhajt kísérőt, kisasszony?

Óhajtottam volna, de egyáltalán nem festettem volna tiszteletreméltóbban, ha egy borotválásra szoruló skót settenkedik

a nyomomban, így hát megráztam a fejem, miközben kinyitottam a kocsiját. – Köszönöm.

Megpróbáltam egy kicsit utánozni anyám könnyed lépteit, amikor a bank belsejében átszeltem a fényes márványpadlót. Közöltem a nevem, és hogy mi járatban vagyok, és rövidesen bevezettek egy tyúklábmintás öltönyt viselő, nagyapószerű férfi irodájába. Felpillantott a táblázatból, amelybe számjegyeket firkantott. – Segítségére lehetek, ifjú hölgy?

– Remélem, uram. – Elmosolyodtam, és bevezetésképp fesztelenül fecsegttem egy kicsit. – Min dolgozik? – A számoszlopok alkotta táblázatra mutattam.

– Százalékok, számok. Elég unalmas. – Felállt, és egy székre mutatott. – Üljön hát le!

– Köszönöm. – Leültem, és vettem egy lélegzetet a fél fátylam alatt. – Szeretnék felvenni, kérem, egy kis pénzt.

Az amerikai nagymamám a halála előtt létrehozott számomra egy letétet. Nem hatalmas, de azért szép összeggel, én pedig lelkiismeretesen gyarapítottam tizennégy éves korom óta, amikor először kaptam nyári munkát apám irodájában. Soha nem nyúltam a számlához; amíg egyetemre jártam, kaptam apánázst, és többre nem volt szükségem. A betétkönyvet többnyire az öltözőasztalom fiókjában tartottam a kacsatjaim között, de amikor csomagoltam, mielőtt felszálltunk az óceánjáróra, az utolsó pillanatban bedobtam az útibőröndömbe. Ugyanazon készletnek engedve, ami miatt beraktam Eve címét és a jelentést Rose legutóbbi ismert tartózkodási helyére vonatkozóan. Nem volt konkrét tervem, de hallgattam a halk hangra, mely ezt suttozta, *ezekre talán szükséged lehet, ha lesz bátorságod megtenni, amit igazából tenned kell...*

Örültem, hogy hallgattam arra a hangra, és bepakoltam a betétkönyvet, mert teljesen elfogyott a készpénzem. Fogalmam sem volt, miért döntött Eve úgy, hogy segít nekem, de vélelmeztem, hogy nem jószívúségből. Megkenem ezüsttel a tenyerét, vagy bárki másét, ha ez kell ahhoz, hogy eljussak Rosehoz, de ahhoz, hogy ezt megtehessem, mindenekelőtt ezüstre

van szükségem. Így hát elővettem a betétkönyvemet és a személyazonossági irataimat, és a bankárra mosolyogtam.

Tíz percbe sem telt, és már csakis az akaraterőm tartotta az arcomon a mosolyomat. – Nem értem – mondtam legalább negyedszer. – Igazoltam önnek a kilétemet és az életkoromat, és nyilvánvalóan elegendő pénz van a számlán. Akkor miért...

– Ilyen nagy összeget, ifjú hölgy, ritkán szokás megbontani. Az ilyen számlákat azért tartják, hogy letétet képezzenek a kegyed jövőjét biztosítandó.

– De ez nem csak a jövőmet biztosító letét. Benne vannak az én megtakarításaim is...

– Esetleg, ha beszélhetnék az édesapjával?

– Apám New Yorkban van. És nem olyan nagy összegről van szó...

A bankár ismét félbeszakított. – Megteszi az édesapja irodájának a telefonszáma is. Ha beszélhetnék vele, hogy megszerezzük a beleegyezését...

Ezúttal én szakítottam félbe őt. – Nincs szükség apám beleegyezésére. Az én nevemen van a számla. Úgy lett intézve, hogy hozzáférjek, amikor betöltöm a tizennyolcat, és tizenkilenc éves vagyok! – Ismét a férfi elé toltam az igazolványaimat. – Senki más beleegyezése nem kell, csak az enyém.

A bankár fészkelődött egy kicsit a bőrszékén, de egyetlen pillanatra sem szűnt meg nagyapós arcot vágni. – Higgye el nekem, hogy csak akkor tehetünk valamit, ha módunk nyílik beszélni az édesapjával.

Úgy csikordult össze a fogam, mintha kiégett volna a számban egy biztosíték. – Az összeg, amit felvenni kívánok...

– Sajnálom, ifjú hölgy.

A férfi óraláncára és kövérkés kezére pillantottam, meg a foltra, ahol megcsillant a fény a ritkuló hajszálai között. Még csak rám sem nézett többé; ismét maga elé húzta a táblázatát, hogy további számjegyeket firkantson rá, és aztán áthúzza őket.

Nem volt szép tőlem, de átnyúltam az asztal felett, kihúztam a táblázatot a keze alól, és végigfutottam a számoszlopo-

kon. Mielőtt a bankár méregbe gurulhatott volna, felvettem egy ceruzacsonkot az asztal széléről, áthúztam a számjegyeit, és leírtam a helyes számokat. – Negyed százalékot tévedett lefelé – mondtam, visszacsúsztatva a papírlapot. – Ezért nem jött ki az egyenlege. De a biztonság kedvéért menjen végig rajta egy számológéppel. Mivel rám nyilvánvalóan nem lehet pénzt bízni.

Lehervadt az arcáról a mosoly. Én felálltam, „*mit törődöm veled*”-ábrázatot öltve felszegtem az állam, ahogy csak tudtam, és kiviharzottam a napfénybe. Az én pénzem. Nemcsak az a pénz, amit örököltem, hanem az is, amit én kerestem meg, és öt centet sem kaphatok meg belőle magam, ha nincs velem egy férfi. Annyira nyilvánvalóan méltánytalan volt ez, hogy még mindig csikorgattam a fogam, de nem mondhatom, hogy teljesen váratlanul ért a dolog.

Ezért volt egy B tervem.

Finn felpillantott, amikor ismét bevettem magam az utasülésre, a szoknyám nagyjából felére rácsapva az ajtót. – Némi képp vállalhatatlan a külseje, ha megbocsátja, hogy így fogalmazok – mondtam, kinyitva az ajtót, és berántva a krinolinom maradékát. – Valóban vállalhatatlan, Mr. Kilgore, vagy csak utál borotválkozni?

Összehajtogatta a gyűrött újságot, amit olvasott. – Egy kicsit mindkettő.

– Jól van. Szükségem lenne egy zálogházra. Olyan helyre, ahol nem tesznek fel túl sok kérdést, ha egy lány el akar adni valamit.

Finn rám meredt, és egy pillanattal később a Lagonda viszszatért a zajos, londoni forgalomba.

Az amerikai nagymamám letét formájában hagyott rám egy kis pénzt. A francia nagymamámnak volt egy szemrevaló dupla gyöngysora, amelyet, mielőtt meghalt, két, egysoros nyakláncá alakított: „Az egyiket a *petite Charlotte*-nak, a másikat a *belle Rose*-nak! A lányaimnak kellett volna adnom, de *mon dieu*, mekkora hólyag lett mindkettőből – mondta a szokásos francia keresetlenségével, büntudatos kuncogásra készítve mindkettőn-

ket. – Szóval, inkább viseljétek őket ti, *mes fleures*, amikor férjhez mentek, és gondoljatok majd rám.”

Rá gondoltam, amikor az erszényembe nyúltam, és az ujjaimmal megtapogattam a pompás gyöngyöket. Az én kis francia nagymamámra, aki jóval azelőtt meghalt, hogysem horogkeresztes zászlót láthatott volna Párizs felett lengeni, hálisútnak. *Pardonnez-moi, grandmère*, gondoltam. *Nem maradt más választásom*. A megtakarításomhoz nem juthattam hozzá, de a gyöngysoromhoz igen. Anyám ugyanis teljesen komolyan gondolta, hogy elcipel Párizsba a Vizsgálat után, és benézünk barátokhoz, nyilvánvalóvá téve, hogy nem ám holmi botrányos, hanem kizárólag társasági okból vagyunk Európában. Ennél fogva kellett a gyöngyök. Vettem még egy pillantást a pompás, tejfehér szemekre és az egyetlen, négyszögletesre csiszolt, kapocsként szolgáló smaragdra, majd peckesen bevonultam a zálogházba, amely előtt Finn megállt, egy koccanással a pultra helyeztem a gyöngyöket, és feltettem a kérdést: – Mit tud ezért ajánlani nekem?

A zálogházas szeme megrebbent, de bársonyos hangon csak ennyit mondott. – Várnia kell, kisasszony. Fontos rendelésnek járok utána éppen.

– Szokásos trükk – mormogta Finn, aki ezúttal észrevétlenül követett. – Türelmetlenné teszi, hogy beérje majd azzal, amit kínál. Itt lesz egy darabig.

Felszegttem az állam. – Elüldögélek itt egész nap.

– Lehet, hogy elugrom, ránézek Gardinerre; a ház nincs messze innen. Nem szalad el előlem, kisasszony?

– Nem kell engem kisasszonynak szólítania. – Még ha élveztem is, butaságnak tűnt a formalitás. – Nem olyan ez, mintha a Buckingham palotában vezetne körbe.

Vállat vont, és sietősen távozott. – Igenis, kisasszony – szólt hátra még, mielőtt becsukódott volna az ajtó. A fejemet csóváltam, aztán leültem egy kényelmetlen székre, az ujjaim köré hurkolva a nagymamám gyöngysorát, és jó harminc percbe telt, hogy a zálogházas felém fordítsa a figyelmét és az ékszerészna-

gyítóját. – Attól tartok, magát átverték, ifjú hölgy – jelentette ki egy sóhajtás kíséretében. – Üveggyöngyök. Jó üveg, de csak üveg. Néhány fontot tudok adni magának, azt hiszem...

– Próbálkozzon még egyszer! – Centre pontosan tudtam, mekkora összegre van biztosítva a gyöngysor. Fejben átszámítottam az összeget dollárról fontra, hozzáadtam tíz százalékot, és közöltem, mennyit akarok kapni.

– Van valami eredetigazolása? Esetleg egy számla az adásvételről? – Felém villant a nagyítója, és láttam, hogy az ujjja a smaragdkapocs felé rándul. Visszarántottam a gyöngysort, és alku-dozni kezdtünk. Eltelt újabb fél óra, a zálogházas nem engedett az álláspontjából, én pedig akaratom ellenére felemeltem a hangom.

– Elmegyek máshová – mondtam végül feldühödve, de ő csak nyájasan mosolygott.

– Nem fog jobb ajánlatot kapni, kisasszony. Eredetigazolás nélkül nem. Na már most, ha itt lenne magával az apja vagy a férje... valaki, aki garantálni tudja, hogy maga jogosult rendelkezni a gyöngyökkel...

Már megint. Eljöttem egészen az Atlanti-óceán túloldalára, és még mindig apám bábjaként kezeltek. Az ablak felé fordultam, hogy palástoljam a dühömet, és Rose szőke üstökét véltem megpillantani az odakint tovahaladó sokadalomban. Egy pillanattal később rájöttem, hogy csak egy sietősen lépdelő iskoláslány az. Ó, *Rosie*, gondoltam keservesen, de azért továbbra is a lány után bámultam. *Otthagytad a családod, és Limoges-ba mentél; az Ég szerelmére, hogyan csináltad? Senki nem hagyja, hogy lányok egyáltalán bármit is csináljanak.* Nem költhetjük el a saját pénzünket, nem adhatjuk el a saját dolgainkat, nem tervezhetjük a saját életünket.

Már nekigyürközőben voltam a kilátástalan vitának, amikor felpattant a bolt ajtaja, és egy nő éneklő hangja hallatszott. – Charlotte, mi az ördög... a nemjódat, mondtam, hogy várjál meg. Biztosan tudod, hogy meghasad szegény, öreg szívem, amiért meg kell válni a régi csecsebecsímőtől, és azt hittem, megkímélsz...

Elkerekedett a szemem. Eve Gardiner suhant keresztül a bolton, és úgy lépett oda hozzám, mintha a szeme fénye volnék. Ugyanaz a gyűrött, kopottas, mintás ruha volt rajta, amit aznap reggel viselt, de harisnya feszült az lábán, azon pedig tiszteletet parancsoló körömcipő; a göcsörtös kezét hitvány kecskebőrkesztyű fedte, a rendetlen üstökét pedig egy hajdan elegáns kalap alá szuszakolta, melynek tetején egy halászsas tollazatának fele ékeskedett. Teljes meglepetésemre úgy nézett ki, mint egy úrinő. Különc úrinő talán, de úrinő.

Finn karba font kézzel diszkréten az ajtófélfának támaszkodott, és alig észrevehetően elmosolyodott.

– Ó, de nem szívesen válok meg ezektől – sóhajtotta Eve, úgy paskolva meg a gyöngyeimet, mint egy kutyát, és fensőbbségesen a zálogházásra mosolygott. – Déltengeri gyöngyök, tudja, az én b-becses néhai férjemtől. – Egy zsebkendővel megtörölte a szemét, nekem pedig éppen csak hogy nem esett le a földre az állam. – És a smaragd, az Indiából való! Cawnpore-ból, réges-rég került a családomhoz, a drága nagyapámhoz, Viktória kiki-királynő alatt. Csak úgy kaszabolta a szipolyokat, a kis barna ördögöket, mint a sicc. – Csöpögött a hangjából a mayfairi elegancia. – Na szóval, uram, vizsgálja csak meg még egyszer azt a csillogást a nagyítója alatt, és úgy hiszem, visszavon majd minden nevetséges állítást, miszerint üveg volna. Halljuk az igazi ajánlatát, jóember!

A férfi szeme ide-oda cikázott Eve aprólékos gonddal foltozott kesztyűje és a halászsas között. A megkopott nemesség archetípusa, egy nehéz időket látott angol úrihölgy jött el, hogy zálogba csapja az ékszereit. – Valami eredetigazolás, asszonyom? Valami bizonyíték, hogy...

– Igen, igen, itt van valahol. – Eve lecsapott egy hatalmas retikült a pultra, amitől megrezdült a zálogházas nagyítója. – Tessék... nem, ez nem az. A szemüvegem, Charlotte...

– A táskádban, nagymama – szólaltam meg, amikor végül sikerült a döbbenetemen felülkerekedve kipréselnem magamból néhány szót.

– Azt hittem, nálad van. Nézd már meg a táskában! Ne, fogd ezt! Ez az? Nem, ez annak a kínai sálnak a számlája, hadd lássam... Eredetigazolás, itt kell lennie...

Papírdarabok ömlöttek ki a zálogházas pultjára. Eve mind-egyiket végigcsipegette, akár egy szarka, úgy csevegve közben azzal a makulátlan hanghordozással, mintha éppen a királynőnél teázott volna az imént, a nem létező szemüvege után kotrászva, minden egyes papírdarabot aggályoskodón a fény felé tartva. – Charlotte, nézd már meg a táskádban megint! Biztosra veszem, hogy nálad van a szemüvegem.

– Asszonyom – köszörülte meg a torkát a zálogházas, amikor újabb ügyfelek léptek be. Eve rá se hederített, úgy kárált összevissza, mint egy rangos özvegy valamelyik Jane Austen-regényből. – Ejnye, uram ne bosszantson már! Ez az, igen... nem, na, hát itt van valahol. – A halászsas veszedelmesen imbolygott, és naftalinszagú tollzáport hullatott. A zálogházas megpróbált odébb lépni a következő ügyfelekhez, de Eve a kezére koppintott a saját nagytőjével. – Ne hagyjon itt, jóember, még nem végeztünk egymással! Charlotte, drágám, olvasd ezt fel nekem, öreg már a szemem! – Az ügyfelek, akik beléptek, álldogáltak ott egy darabig, végül aztán tétován távoztak.

Úgy álltam ott, mint egy mellékszereplő egy filmben, míg nem a zálogházas végül türelmetlenül elhúzta a száját. – Hagyja, asszonyom! Nem szükséges eredetigazolás... Vagyok olyan nagyvonalú, hogy elfogadjam egy hölgy szavát, aki nyilvánvalóan úrinő.

– Jól van – mondta Eve. – Halljuk az árat!

Huzakodtak egy ideig, de tudtam, hogy ki fog nyerni. Egy perccel később a legyőzött zálogházas leszámolt a kezembe jó sok ropogós bankjegyet, a gyöngysor eltűnt a pult fiókjába, mi pedig megfordultunk, és Finn-nel találtuk szemközt magunkat, aki az ajtót tartotta, olyan mosollyal, amely csak a szeme körül látszott. – Asszonyom – mondta rezzenéstelen arccal, Eve pedig a bólogató halászsasával, agg hercegnő módjára kisuhant az üzletből.

– Ó – szólalt meg Eve, amikor a bolt ajtaja becsukódott mögöttünk, és a mayfairi tónusnak immár nyoma sem volt a hangjában. – Ezt élveztem.

Teljesen másnak tűnt, mint az előző esti részeg, vén csataló, a whiskey-s teásbögrével meg a Lugerral. Ami azt illeti, teljesen másnak tűnt, mint az aznap reggeli másnapos banya. Józannak látszott, tűzrőlpattantnak és lerítt róla, hogy kegyetlenül jól mutat; a szürke szempár csillogott, és a csontos vállak úgy vetették le a kopottas úrihölgy auráját, akár egy kényelmetlen vállkendőt.

– Hogy csinálta ezt? – kérdeztem, még mindig a bankjegyetimet szorongatva.

Eve Gardiner leráncigálta a kesztyűjét, miáltal ismét előtűntek a rettenetes ujjak, és előkotorta a táskájából az örökké jelenvaló cigarettáit. – Az emberek hülyék. Toljon egy félig-meddig r-rendes történetet meg egy taláalomra kiválasztott papírfecnit az orruk elé, és kellő hidegvérrel mindig elérheti az ember, amit akar.

Az volt a benyomásom, hogy idéz valakit. – Mindig? – kérdeztem kételkedően.

– Nem! – Eltűnt a szeméből a csillogás. – Nem mindig. De most nem volt különösebb kockázat. Ez a fennhéjázó seggfej tudta, hogy j-jól jár. Csak el akartam érni, hogy egy kicsit gyorsabban igyekezzen kitenni a boltból.

Kíváncsi voltam, miképpen lehetséges, hogy hol dadog, hol meg nem. A boltban olyannyira gördülékenyen áradt belőle a szó, mint a vízfolyás. Legfőképpen pedig miért kerített sort arra a szóáradatra? Szemügyre vettem, miközben Finn felé hajolt a cigarettájával, aki meggyújtott neki egy gyufát. – Maga nem kedvel engem – jegyeztem meg végül.

– Nem – felelte ő, és ismét vetett rám egy olyan leeresztett szemhéjú pillantást, ahogy egy sas néz ki a fészkeből. Derűs volt a pillantása, de egyáltalán nem láttam a szemében semmi kedvességet, semmi gyengédséget.

Nem törődtem vele. Lehet, hogy nem kedvelt, de úgy beszélt velem, mint egy egyenrangúval, és nem úgy, mint egy gyerek-

kel vagy egy ribanccal. – Akkor miért segített nekem odabent? – kérdeztem, igazodva a nyerseségéhez. – Miért segít nekem egyáltalán?

– Mit szól a pénzhez? – A kezemben lévő bankjegyekre nézett, és megnevezett egy akkora hányadot, amitől elállt a lélegzetem. – Elv-vihetem valakihez, aki talán tud valamit a maga unokatestvéréről, de nem fogom ingyen csinálni.

Résnyire húztam a szemem, azt kívánva, bárcsak ne lennék olyan alacsony a magas skót férfi és a magas angol nő közé szorultan. – Nem kap egy pennyt sem, amíg nem mondja el, kit hívogatott ma reggel.

– Egy angol tisztet, aki jelenleg Bordeaux-ban állomásozik – felelte Eve habozás nélkül. – Harminc éve ismerjük egymást, ő meg én, de szabadságon van. Így hát próbát tettem egy régi ismerősömmel, egy nővel, aki tud ezt-azt. Kérdeztem egy étteremről, amit Le Lethe-nek hívtak, meg a tulajdonosáról, és rám vágta a kagylót. – Horkantás. – Tud valamit a dög. – Ha elmegyünk hozzá, és személyesen beszélünk vele, ki fogom sz-szedni belőle. Ha pedig belőle nem tudjuk kiszedni, bizonyosan kiszedem majd az angol tiszteimből, miután visszatért a Le Marche-i vadkacsavadászatról. Na, megér ez magának pár fontot?

Többet kért pár fontnál, de annyiban hagytam a dolgot. – Miért támadt magában érdeklődés, amikor Monsieur Renét említettem? – kérdeztem vissza inkább. – Hogyan ismerheti, amikor még a vezetéknevét sem tudjuk? Vagy az étterem neve miatt lett kíváncsi?

Eve elmosolyodott egy füstgomolyag mögött. – Menjen a picsába, jenki! – mondta nyájasan.

Most nyoma sem volt dadogásnak. Soha életemben nem hallottam ezt a szót nő szájából Eve Gardiner előtt. Finn gondosan kifejezéstelen képet vágva az égre nézett.

– Rendben – mondtam. És egyenként bankjegyeket szá-moltam le Eve kezébe.

– Ez csak feleannyi, mint amennyit kértem.

– A többit akkor kapja meg, miután beszéltünk a barátaival – feleltem éppoly nyájasan. – Máskülönb valószerűleg kirűg a hámból, én meg hoppon maradok.

– Valószerűleg – értett egyet Eve. Én azonban, a saját szavaim ellenére, gondolkodóba estem. Eve többet akart, mint a pénzemet. Biztosra vettem ezt.

– Szóval, hol találjuk azt a régi barátját, a nőt? – kérdeztem, miközben mind bepréselődttünk a lehűzható tetűs Lagondába: Finn a kormány mögé, Eve középře, a karját lezseren a férfi vállára téve, én pedig az ajtó mellé szorulva, és begyűrtem a bankjegyek maradékát a táskámba. – Hová megyűnk?

– Folkstone-ba. – Eve előrenyűlt, hogy a cigarettája csik-két elnyomja a műszerfalon, de Finn zord pillantással kikapta a kezéből, és kidobta az ablakon. – Folkstone után pedig Franciaországba.